

ANDEN KONGEBOG

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25													

KAPITEL 1

Efter Alkahs Død faldt Moab fra Israel.

² Og Ahazja faldt ud gennem Vinduesgitteret for sin Stue på Taget i Samaria og blev syg; da sendte han Sendebud af Sted og sagde til dem: "Gå hen og spørg Ekrons Gud Ba'al-Zebub, om jeg kommer mig af min Sygdom!"

³ Men HERRENS Engel sagde til Tisjbiten Elias: "Gå Sendebudene fra Samarias Konge i Møde og sig til dem: Mon det er, fordi der ingen Gud er i Israel, at I drager hen for at rådspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub?"

⁴ Derfor, så siger HERREN: Det Leje, du steg op på, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!" Dermed gik Elias bort.

⁵ Da Sendebudene kom tilbage til ham, spurgte han dem: "Hvorfor kommer I tilbage?"

⁶ De svarede: "En Mand kom os i Møde og sagde til os: Vend tilbage til Kongen, som har sendt eder, og sig: Så siger HERREN: Mon det er, fordi der ingen Gud er i Israel, at du sender Bud for at rådspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub? Derfor: Det Leje, du steg op på, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!"

⁷ Han spurgte dem da: "Hvorledes så den Mand ud, som kom eder i Møde og sagde disse Ord til eder?"

⁸ De svarede: "Det var en Mand i en lådden Kappe med et Læderbælte om Lænderne." Da sagde han: "Det er Tisjbiten Elias."

⁹ Derpå sendte han en Halvhundredfører med hans halvtredsindstyve Mand ud efter ham; og da han kom op til ham på Bjergets Top, hvor han sad, sagde han til ham: "Du Guds Mand! Kongen byder: Kom ned!"

¹⁰ Men Elias svarede Halvhundredføreren: "Er jeg en Guds Mand, så fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve Mand!" Da for Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve Mand.

¹¹ Atter sendte Kongen en Halvhundredfører med hans halvtredsindstyve Mand ud efter ham; og da han kom derop, sagde han til ham: "Du Guds Mand! Således siger Kongen: Kom straks ned!"

¹² Men Elias svarede ham: "Er jeg en Guds Mand, så fare Ild ned fra Himmelen og fortære dig og dine halvtredsindstyve Mand!" Da for Guds Ild ned fra Himmelen og fortærede ham og hans halvtredsindstyve Mand.

¹³ Atter sendte Kongen en Halvhundredfører ud efter ham: men da den tredje Halvhundredfører kom derop, kastede han sig på Knæ for Elias, bønfuldt ham og sagde: "du Guds Mand! Lad dog mit og disse dine halvtredsindstyve Trælles Liv være dyrebar i

dine Øjne!

14 Se, Ild for ned fra Himmelen og fortærede de to første Halvhundredførere og deres halvtredsindstyve Mand, men lad nu mit Liv være dyrebart i dine Øjne!"

15 Da sagde HERRENS Engel til Elias: "Gå ned med ham, frygt ikke for ham!" Så gik han ned med ham og fulgte ham til Kongen.

16 Og han sagde til Kongen: "Så siger HERREN: Fordi du har sendt Sendebud hen at rådspørge Ekrons Gud Ba'al-Zebub - men det er, fordi der ingen Gud er i Israel, du kunde rådspørge? - derfor: Det Leje, du steg op på, kommer du ikke ned fra, thi du skal dø!"

17 Og han døde efter det HERRENS Ord, som Elias havde talt. Og hans Broder Joram blev Konge i hans Sted i Josafats Søns, Kong Joram af Judas, andet Regeringsår; thi han havde ingen Søn.

18 Hvad der ellers er at fortælle om Ahazja, hvad han udførte, står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.

KAPITEL 2

Dengang HERREN ville lade Elias fare op til Himmelen i et Stormvejr, gik Elias fra Gilgal.

2 Og Elias sagde til Elisa: "Bliv her, thi HERREN vil have mig til Betel!" Men Elisa svarede: "Så sandt HERREN lever, og så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" De gik da ned til Betel.

3 Så kom Profetsønnerne i Betel ud til Elisa og sagde til ham: "Ved du, at HERREN i dag vil tage din Herre bort fra dig?" Han svarede: "Ja, jeg ved det, ti kun stille!"

4 Derpå sagde Elias til ham: "Bliv her, Elisa, thi HERREN vil have mig til Jeriko!" Men han svarede: "Så sandt HERREN lever, og så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" De kom da til Jeriko.

5 Men Profetsønnerne i Jeriko trådte hen til Elisa og sagde til ham: "Ved du, at HERREN i Dag vil tage din Herre bort fra dig?" Han svarede: "Ja, jeg ved det, ti kun stille!"

6 Derpå sagde Elias til ham: "Bliv her, thi HERREN vil have mig til Jordan!" Men han svarede: "Så sandt HERREN lever, og så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" Så fulgtes de ad.

7 Men halvtredsindstyve af Profetsønnerne gik hen og stillede sig et godt Stykke derfra, medens de to stod ved Jordan.

8 Elias tog nu sin Kappe, rullede den sammen og slog Vandet med den; da skiltes det ad, og de gik begge over på tør Bund.

9 Og da de var kommet over, sagde Elias til Elisa: "Sig, hvad du ønsker, jeg skal gøre for dig, før jeg tages bort fra dig!" Elisa svarede: "Måtte to Dele af din Ånd komme over mig!"

10 Da sagde han: "Det er et stort Forlangende, du kommer med! Dersom du ser mig, når jeg tages bort fra dig, skal det blive dig til Del, ellers ikke!"

11 Medens de nu gik og talte sammen, se, da kom en Ildvogn og Ildheste og skilte dem ad, og Elias for op til Himmelen i Stormvejret.

12 Og Elisa så det og råbte: "Min Fader, min Fader, du Israels Vogne og Ryttere!" Og han så ham ikke mere. Så greb han sine Klæder og sønderrev dem.

13 Derpå tog han Elias's Kappe, som var faldet af ham, op og gik tilbage og stillede sig ved Jordans Bred,

14 og han tog Elias's Kappe, som var faldet af ham, slog Vandet med den og sagde: "Hvor

er nu HERREN, Elias's Gud?" Og da han havde slået Vandet, skiltes det ad, og Elisa gik over.

¹⁵ Da Profetsønnerne fra Jeriko så det derovre, sagde de: "Elias's Ånd hviler på Elisa!" Og de gik ham i Møde og kastede sig til Jorden for ham.

¹⁶ Derpå sagde de til ham: "Se, her hos dine Trælle er der halvtredsindstyve raske Mænd, lad dem gå ud og lede efter din Herre; måske HERRENS Ånd har taget ham og kastet ham hen på et af Bjergene eller i en af Dalene!" Men han svarede: "I skal ikke sende dem af Sted!"

¹⁷ Men da de blev ved at trænge ind på ham, sagde han: "Så send dem da af Sted!" Så sendte de halvtredsindstyve Mænd ud, og de ledte efter ham i tre Dage, men fandt ham ikke.

¹⁸ Og da de kom tilbage, medens han endnu var i Jeriko, sagde han til dem: "Sagde jeg ikke til eder, at I ikke skulde gå?"

¹⁹ Mændene i Byen sagde til Elisa: "Byen ligger godt nok, som min Herre ser, men Vandet er dårligt og volder utidige Fødsler i Egnen."

²⁰ Da sagde han: "Hent mig en ny Skål og kom Salt deri!" Og de hentede den til ham.

²¹ Så gik han ned til Kildevældet og kastede Salt deri, idet han sagde: "Så siger HERREN: Jeg gør dette Vand sundt, så at der ikke mer skal komme Død eller utidige Fødsler deraf!"

²² Så blev Vandet sundt, efter det Ord Elisa talte; og det er det den Dag i dag.

²³ Derfra begav han sig op til Betel. Som han var på Vej derop, kom nogle Smådrengene ud af Byen og spottede ham og råbte: "Kom herop, Skaldepande, kom herop, Skaldepande!"

²⁴ Han vendte sig om, og da han fik Øje på dem, forbandede han dem i HERRENS Navn. Så kom to Bjørne ud af Krattet og sønderrev to og fyrretyve af Drengene.

²⁵ Derfra begav han sig til Karmels Bjerg, og derfra vendte han tilbage til Samaria.

KAPITEL 3

Joram, Akabs Søn, blev Konge over Israel i Samaria i Kong Josafat af Judas attende Regeringsår, og han herskede i tolv År.

² Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, dog ikke som bans Fader og Moder, og han fjernede Ba'als Stenstøtter, som hans Fader havde ladet lave.

³ Men han holdt fast ved de Synder, som Jeroboam, Nebats Søn, forledte Israel til; dem veg han ikke fra.

⁴ Kong Mesja af Moab drev Kvægavl og svarede Israels Konge en Afgift på 100.000 Lam og Ulden af 100.000 Vædre.

⁵ Men efter Akabs Død faldt Moabs Konge fra Israels Konge.

⁶ Da drog Koog Joram straks ud fra Samaria og mønstrede hele Israel;

⁷ desuden sendte han Bud til Kong Josafat af Juda og lod sige: "Moabs Konge er faldet fra mig; vil du drage med i Krig mod Moab?" Han svarede: "Ja, jeg vil; jeg som du, mit Folk som dit, mine Heste som dine!"

⁸ Og han spurgte: "Hvilken Vej skal vi drage?" Han svarede: "Gennem Edoms Ørken!"

⁹ Så drog Israels, Judas og Edoms Konger af Sted. Men da de havde tilbagelagt en Strækning af syv Dagsrejser, var der ikke Vand til Hæren og Dyrene, som de havde med.

¹⁰ Da sagde Israels Konge: "Ak, at HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for at overgive dem i Moabs Hånd!"

¹¹ Men Josafat sagde: "Er her ingen af HERRENS Profeter, ved hvem vi kan rådspørge

HERREN?" Da svarede en af Israels Konges Folk: "Jo, her er Elisa, Sjafats Søn, som øste Vand på Elias's Hænder."

¹² Josafat sagde: "Hos ham er HERRENS Ord!" Og Israels Konge og Josafat og Edoms Konge begav sig ned til ham.

¹³ Men Elisa sagde til Israels Konge: "Hvad har jeg med dig at gøre? Gå du til din Faders og Moders Profeter!" Israels Konge svarede: "Ak nej, thi HERREN har kaldt disse tre Konger sammen for at give dem i Moabs Hånd."

¹⁴ Da sagde Elisa: "Så sandt Hærskarers HERRE lever, for hvis Åsyn jeg står: Var det ikke for Kong Josafat af Judas Skyld, vilde jeg ikke se til dig eller værdige dig et Blik!

¹⁵ Men hent mig nu en Strengespiller!" Thi når Strengespilleren spillede, kom HERRENS Hånd over ham.

¹⁶ Derpå sagde han: "Så siger HERREN: Grav Grøft ved Grøft i Dalen her!

¹⁷ Thi så siger HERREN: I skal hverken mærke til Blæst eller Regn, men alligevel skal Dalen her fyldes med Vand, så at I, eders Hær og eders Dyr kan drikke!

¹⁸ Dog tykkes dette HERREN for lidet, han vil også give Moab i eders Hånd;

¹⁹ I skal indtage alle befæstede Byer og alle betydelige Byer, alle Frugttræer skal t fælde, alle Kilder skal I tilstoppe, og al frugtbar Agerjord skal I ødelægge med Sten!"

²⁰ Og næste Morgen ved Afgrødeofferets Tid kom der Vand fra den Kant, hvor Edom ligger, så hele Egnen blev fuld af Vand.

²¹ Da alle Moabiterne hørte, at Kongerne var draget op for at føre Krig med dem, blev enhver, der overhovedet kunde bære Våben, opbudt, og de tog Stilling ved Grænsen.

²² Men tidligt om Morgenen, da Solen stod op over Vandet, så Moabiterne Vandet foran sig rødt som Blod.

²³ Da råbte de: "Det er Blod! Kongerne har fuldstændig tilintetgjort hverandre, de har hugget hverandre ned; nu til Byttet, Moab!"

²⁴ Men da de nåede Israels Lejr, brød Israeliterne op og slog Moabiterne på Flugt. Derpå rykkede de frem og huggede Moabiterne ned;

²⁵ Byerne nedbrød de; på al frugtbar Agerjord kastede de hver sin Sten, så den blev fuld af Sten; alle Kildevæld tilstoppede de, og alle Frugttræer fældede de. Til sidst var kun Kir-Hareset tilbage, og denne By omringede Slyngekasterne og skød på den.

²⁶ Da Moabs Konge så, at han ikke kunde modstå Angrebet, samlede han 700 sværdvæbnede Mænd for at bryde igennem hen til Kongen af Edom. men det lykkedes ikke.

²⁷ Så tog han sin førstefødte Søn, der skulde følge ham på Tronen, og ofrede ham som Brændoffer på Muren. Da kom heftig Vrede over Israel, og de brød op og vendte hjem til deres Land.

KAPITEL 4

En Kvinde, som var gift med en af Profetsønnerne råbte til Elisa: "Din Træl, min Mand, er død; og du ved, at din Træl frygtede HERREN. Og nu kommer en, der har Krav på ham, for at tage mine fo Dreng til Trælle!"

² Da sagde Elisa til hende: "Hvad kan jeg gøre for dig? Sig mig, hvad du har i Huset?" Hun svarede: "Din Trælkvinde har ikke andet i Huset end et Krus Olie."

³ Da sagde han: "Gå ud og bed alle dine Naboer om tomme Dunke, ikke for få!

⁴ Så lukker du dig inde med dine Sønner og fylder på alle disse Dunke, og når de er fulde,

sætter du dem til Side!"

⁵ Så gik hun fra ham og lukkede sig inde med sine Sønner; og de rakte hende Dunkene, medens hun fyldte på.

⁶ Og da Dunkene var fulde, sagde hun til Sønnen: "Ræk mig een Dunk til!" Men han svarede: "Der er ikke flere Dunke!" Da holdt Olien op at flyde.

⁷ Det kom hun og fortalte den Guds Mand; og han sagde: "Gå hen og sælg Olien og betal din Gæld; og lev så med dine Sønner af Resten!"

⁸ Det skete en Dag, at Elisa på sin Vej kom til Sjunem. Der boede en velhavende Kvinde, som nødte ham til at spise hos sig; og hver Gang han senere kom forbi, tog han derind og spiste.

⁹ Hun sagde nu til sin Mand: "Jeg ved, af det er en hellig Guds Mand., der stadig kommer her forbi;

¹⁰ lad os mure en lille Stue på Taget og sætfe Seng, Bord, Stol og Lampe ind til ham, for at han kan gå derind, når han kommer til os!"

¹¹ Så kom han en Dag derhen og gik op i Stuen og lagde sig.

¹² Og han sagde til sin Tjener Gehazi: "Kald på Sjunemkvinden!" Og han kaldte på hende, og hun trådte frem for ham.

¹³ Da sagde han til Gehazi: "Sig til hende: Se, du har Itaft al den Ulejlighed for vor Skyld; hvad kan jeg gøre for dig? Ønsker du, at jeg skal tale din Sag hos Kongen eller Hærføreren?" Men hun svarede: "Jeg bor midt iblandt mit Folk!"

¹⁴ Da sagde han: "Hvad kan jeg da gøre for hende?" Gehazi sagde: "Jo, hun har ingen Søn, og hendes Mand er gammel."

¹⁵ Da sagde han: "Kald på hende!" Og han kaldte på hende, og hun tog Plads ved Døren.

¹⁶ Da sagde han: "Om et År ved denne Tid har du en Dreng ved Brystet!" Men hun sagde: "Nej dog, Herre! Den Guds Mand må ikke narre sin Trælkvinde!"

¹⁷ Men Kvinden blev frugtsommelig og fødte en Søn Året efter ved samme Tid, således som Elisa havde sagt hende.

¹⁸ Da Drengen var blevet stor, gik han en Dag ud til sin Fader hos Høstfolkene.

¹⁹ Da sagde han til sin Fader: "Mit Hoved, mit Hoved!" Og hans Fader sagde til en Karl "Bær ham hjem til hans Moder!"

²⁰ Han tog, ham og har ham hjem til hans Moder, og han sad på hendes Skød til Middag; så døde han.

²¹ Men hun gik op og lagde ham på den Guds Mands Seng, og derefter lukkede hun Døren og gik.

²² Så kaldte hun på sin Mand og sagde: "Send mig en af Karlene med et Æsel, for at jeg hurtig kan komme hen til den Guds Mand og hjem igen!"

²³ Han spurgte: "Hvad vil du hos ham i Dag? Det er jo hverken Nymånedag eller Sabbat!" Men hun sagde: "Lad mig om det!"

²⁴ Derpå sadlede hun Æselet og sagde til Karlen: "Driv nu godt på! Stands mig ikke i Farten, før jeg siger til!"

²⁵ Så drog hun af Sted og kom til den Guds Mand på Kamels Bjerg. Da den Guds Mand fik Øje på hende i Frastand, sagde han til sin Tjener Gehazi: "Se, der er Sjunemkvinden!"

²⁶ Løb hende straks i Møde og spørg hende: Har du det godt? Har din Mand det godt? Har Drengen det godt?" Hun svarede: "Ja, vi har det godt!"

²⁷ Men da hun kom hen til den Guds Mand på Bjerget, klamrede hun sig til hans Fødder. Gehazi trådte til for at støde hende bort. men den Guds Mand sagde: "Lad hende være,

hun er i Våde, og HERREN har dulgt det for mig og ikke åbenbaret mig det!"

28 Da sagde hun: "Har jeg vel bedt min Herre om en Søn? Sagde jeg ikke, at du ikke måtte narre mig?"

29 Så sagde han til Gehazi: "Omgjord din Lænd, tag min Stav i Hånden og drag af Sted! Møder du nogen, så hils ikke på ham. og hilser nogen på dig, så gengæld ikke hans Hilsen; og læg min Stav på Drengens Ansigt!"

30 Men Drengens Moder sagde: "Så sandt HERREN lever, og så sandt du lever, jeg går ikke fra dig!" Da stod han op og gik med hende.

31 Imidlertid var Gehazi gået i Forvejen og havde lagt Staven på Drengens Ansigt; men ikke en Lyd hørtes, og der var intet Livstegn. Da vendte han tilbage og gik Elisa i Møde, meldte ham det og sagde: "Drengen vågnede ikke!"

32 Og da Elisa var kommet ind i Huset, så han Drengen ligge død på Sengen.

33 Han gik da hen og lukkede sig inde med ham og bad til HERREN.

34 Derpå steg han op og lagde sig oven på Drengen med sin Mund på hans Mund, sine Øjne på hans Øjne og sine Hænder på hans Hænder, og medens han således bøjede sig over ham, blev Drengens Legeme varmt.

35 Så steg han ned og gik een Gang frem og tilbage i Huset, og da han atter steg op og bøjede sig over Drengen, nyste denne syv Gange og slog Øjnene op.

36 Derpå kaldte han på Gehazi og sagde: "Kald på Sjunemkvinden!" Han kaldte så på hende, og hun kom til ham. Da sagde han: "Tag din Dreng!"

37 Og hun trådte hen og faldt ned for hans Fødder og kastede sig til Jorden, tog så sin Dreng og gik ud.

38 Dengang Hungersnøden var i Landet, vendte Elisa tilbage til Gilgal. Som nu Profetsønnerne sad hos ham, sagde han til sin Tjener: "Sæt den store Gtude over og kog en Ret Mad til Profetsønnerne!"

39 Så gik en ud på Marken for at plukke Urter, og da han fandt en Slingplante med vilde Agurker, plukkede han så mange, han kunde bære i sin Kasse; da han kom tilbage, skar han dem itu og kom dem i Gryden, thi han kendte dem ikke.

40 Derpå øste man op for Mændene, for at de kunde spise, men så snart de smagte Maden, skreg de op og råbte: "Døden er i Gryden, du Guds Mand!" Og de kunde ikke spise Maden.

41 Men han sagde: "Hent noget Mel!" Og da han havde hældt det i Gryden, sagde han: "Øs nu op for Folkene, så de kan spise!" Så var der ingen Ulykke i Gryden mere.

42 Engang kom en Mand fra Ba'al-Sjalisja og bragte den Guds Mand Brød af nyt Korn, tyve Bygbrød, og nyhøstet Korn i sin Ransel. Da sagde han: "Giv Folkene det at spise!"

43 Men hans Tjener sagde: "Hvorledes skal jeg kunne sætte dette frem for hundrede Mennesker?" Men han sagde: "Giv Folkene det at spise! Thi så siger HERREN: De skal spise og levne!"

44 Da satte han det frem for dem, og de spiste og levnede efter HERRENS Ord.

KAPITEL 5

Na'aman, Kongen af Arams Hærfører, havde meget at sige hos sin Herre og var højt agtet; thi ved ham havde HERREN givet Aramæerne Sejr; men Manden var spedalsk.

2 Nu havde Aramæerne engang på et Strejttog røvet en lille Pige i Israels Land; hun var kommet i Tjeneste hos Na'amans Hustru,

- ³ og hun sagde til sin Frue: "Gid min Herre var hos Profeten i Samaria; han vilde sikkert skille ham af med hans Spedalskhed!"
- ⁴ Så kom Na'aman og fortalte sin Herre, hvad Pigen fra Israels Land havde sagt.
- ⁵ Da sagde Arams Konge: "Rejs derhen! Jeg skal sende et Brev med til Israels Konge!" Så rejste han og tog ti Talenter Sølv, 6000 Sekel Guld og ti Sæt Festklæder med.
- ⁶ Og han overbragte Israels Konge Brevet. Deri stod der: "Når dette Brev kommer dig i Hænde, skal du vide, at jeg sender min Tjener Na'aman til dig, for at du skal skille ham af med hans Spedalskhed!"
- ⁷ Da Israels Konge havde læst Brevet, sønderrev han sine klæder og sagde: "Er jeg Gud, så jeg råder over Liv og Død, siden han skriver til mig, at jeg skal skille en Mand af med hans Spedalskhed Nej, I kan da se, at han søger Lejlighed til Strid med mig!"
- ⁸ Men da den Guds Mand Elisa hørte, at Israels Konge havde sønderrevet sine klæder, sendte han det Bud til Kongen: "Hvorfor sønderriver du dine Klæder? Lad ham komme til mig, så skal han kende, at der er en Profet i Israel!"
- ⁹ Da kom Na'aman med Heste og Vogne og holdt uden for Døren til Elisas Hus.
- ¹⁰ Elisa sendte et Bud ud til ham og lod sige: "Gå hen og bad dig syv Gange i Jordan, så bliver dit Legeme atter friskt, og du bliver ren!"
- ¹¹ Men Na'aman blev vred og drog bort med de Ord: "Se, jeg havde tænkt, at han vilde komme ud til mig, stå og påkalde HERREN sin Guds Navn og svinge sin Hånd i Retning af Helligdommen og således gøre Ende på Spedalskheden!"
- ¹² Er ikke Damaskus's Floder Abana og Parpar fuldt så gode som alle Israels Vande? Kunde jeg ikke blive ren ved at bade mig i dem?" Og han vendte sig og drog bort i Vrede.
- ¹³ Men hans Trælle kom og sagde til ham: "Dersom Profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt vilde du så ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så bliver du ren!"
- ¹⁴ Så drog han ned og dykkede sig syv Gange i Jordan efter den Guds Mands Ord; og hans Legeme blev atter friskt som et Barns, og han blev ren.
- ¹⁵ Så vendte han med hele sit Følge tilbage til den Guds Mand, og da han var kommet derhen, trådte han frem for ham og sagde: "Nu ved jeg, at der ingensteds på Jorden er nogen Gud uden i Israel! Så modtag nu en Takkegave af din Træl!"
- ¹⁶ Men han svarede: "Så sandt HERREN lever, for hvis Åsyn jeg står, jeg modtager ikke noget!" Og skønt han nødte ham, vægrede han sig ved at modtage noget.
- ¹⁷ Da sagde Na'aman: "Så lad da være! Men lad din Træl få så megel Jord, som et Par Muldyr kan bære, thi din Træl vil aldrig mere ofre Brændoffer eller Slagtoffer til nogen anden Gud end HERREN!"
- ¹⁸ Men i een Ting vil HERREN nok bære over med din Træl: Når min Herre går ind i Rimmons Hus for at tilbede og støtter sig til min Arm og jeg så sammen med ham kaster mig til Jorden i Rimmons Hus, da vil HERREN nok bære over ed din Træl i den Ting!"
- ¹⁹ Han svarede: "Far i Fred!" Men da han var kommet et Stykke hen ad Vejen,
- ²⁰ sagde Gehazi, den Guds Mand Elisas Tjener, ved sig selv: "Der har min Herre ladet denne Aramæer Na'aman slippe og ikke modtaget af ham, hvad han havde med; så sandt HERREN lever, jeg vil løbe efter ham for at få noget af ham!"
- ²¹ Så satte Gehazi efter Na'aman. og da Na'aman så ham komme løbende efter sig, sprang han af Vognen, gik ham i Møde og spurgte: "Står det godt til?"
- ²² Han svarede: "Ja, det står godt til! Min Herre sender mig med det Bud: Der kom lige nu to unge Mænd, som hører til Profetsønnerne, til mig fra Efraims Bjerge: giv dem en Talent Sølv og to Sæt Festklæder!"

²³ Da sagde Na'aman: "Tag dog mod to Talenter Sølv!" Og han nødte ham. Så bandt han to Talenter ind i to Punge og tog to Sæt Festklæder og gav to af sine Trælle dem, for at de skulde bære dem foran ham.

²⁴ Men da de kom til Højen, tog han Pengene fra dem, gemte dem i Huset og lod Mændene gå.

²⁵ Så gik han ind til sin Herre og trådte hen til ham. Da spurgte Elisa: "Hvor har du været, Gehazi?" Han svarede: "Din Træl har ingen Steder været!"

²⁶ Så sagde han til ham: "Gik jeg ikke i Ånden hos dig, da en stod af sin Vogn og gik tilbage for at møde dig? Nu har du fået Penge, og du kan få Klæder, Olivenlunde og Vingårde, Småkvæg og Hornkvæg, Trælle og Trælkvinder,

²⁷ men Na'amans Spedalskhed skal hænge ved dig og dit Afkom til evig Tid!" Og Gehazi gik fra ham, hvid som Sne af Spedalskhed.

KAPITEL 6

Profetsønnerne sagde engang til Elisa: "Se, der er for lidt Plads til os her, hvor vi sidder hos dig.

² Vi vil gå til Jordan og hver fage en Bjælke og der indrette os et Rum, vi kan sidde i!" Han sagde: "Ja, gør det!"

³ Men en af dem sagde: "Vil du ikke nok følge med dine Trælle!" Og han svarede: "Jo, det vil jeg!"

⁴ Han gik så med, og da de kom til Jordan, gav de sig til at fælde Træer.

⁵ Medens nu en af dem var ved at fælde en Bjælke, faldt hans Øksejern i Vandet. Da gav han sig til at råbe: "Ak, min Herre! Og det var endda lånt!"

⁶ Men den Guds Mand sagde: "Hvor faldt det?" Og da han havde vist ham Stedet, skar han en Gren af og kastede den derhen. Da kom Øksen op på Overfladen;

⁷ og han sagde: "Tag den op!" Så rakte han Hånden ud og tog den.

⁸ Engang Arams Konge lå i Krig med Israel, aftalte han med sine Folk, at de skulde lægge sig i Baghold på det og det Sted.

⁹ Men den Guds Mand sendte Bud til Israels Konge og lod sige: "Vogt dig for at drage forbi det Sted, thi der ligger Aramæerne i Baghold!"

¹⁰ Israels Konge sendte da Folk til det Sted, den Guds Mand havde sagt ham.

¹¹ Derover blev Arams Konge urolig i sit Sind, og han lod sine Folk kalde og spurgte dem: "Han I ikke sige mig, hvem det er, der forråder os til Israels Konge?"

¹² Da sagde en af hans Hærførere: "Det er ingen af os, Herre Konge; det er Profeten Elisa i Israel, der lader Israels Konge vide, hvad du taler i dit Sovekammer."

¹³ Da sagde han: "Gå hen og se, hvor han er, for at jeg kan sende Folk ud og lade ham gribe!" Da det meldtes ham, at han var i Dotan,

¹⁴ sendte han Heste og Vogne og en stor Hærstyrke derhen; og de kom ved Nattetide og omringede Byen.

¹⁵ Næste Morgen tidlig, da den Guds Mand gik ud, se, da var Byen omringet af en Hær og Heste og Vogne, Da sagde hans Tjener til ham: "Ak, Herre, hvad skal vi dog gribe til?"

¹⁶ Men han svarede: "Frygt ikke, thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem!"

¹⁷ Og Elisa bad og sagde: "HERRE, luk hans Øjne op, så han kan se!" Da lukkede HERREN Tjenerens Øjne op, og han så, at Bjerget var fuldt af Ildheste og Ildvogne rundt om Elisa.

- 18** Da nu Fjenderne rykkede ned imod ham, bad Elisa til HERREN og sagde: "Slå de Folk med Blindhed!" Og han slog dem med Blindhed efter Elisas Ord.
- 19** Da sagde Elisa til dem: "Det er ikke den rigtige Vej eller den rigtige By; følg med mig, så skal jeg føre eder til den Mand, I søger!" Han førte dem så til Samaria,
- 20** og da de var kommet ind i Samaria, bad Elisa: "Herre, luk nu deres Øjne op, så at de kan se!" Da lukkede HERREN deres Øjne op, og de så, at de var midt i Samaria.
- 21** Da Israels Konge så dem, spurgte han Elisa: "Skal jeg hugge dem ned, min Fader?"
- 22** Men han svarede: "Nej, du må ikke hugge dem ned! Bruger du at hugge Folk ned, som du ikke har taget til Fange med Sværd eller Bue? Sæt Brød og Vand for dem, at de kan spise og drikke, og lad dem så vende tilbage til deres Herre!"
- 23** Så gav han dem et godt Måltid, og da de havde spist og drukket, lod han dem gå, og de drog tilbage til deres Herre. Men fra den Tid af kom der ikke flere aramaiske Strejfskarer i Israels Land.
- 24** Siden hændte det, at Kong Benhadad af Aram samlede hele sin Hær og drog op og belejrede Samaria;
- 25** og under Belejringen blev der stor Hungersnød i Byen, så at et Æselhoved til sidst kostede tresindstyve Sekel Sølv og en Fjerdedel Kab Duegødning fem.
- 26** Da Israels Konge en Dag gik oppe på Bymuren, råbte en Kvinde til ham: "Hjælp, Herre Konge!"
- 27** Han svarede: "Hjælper HERREN dig ikke, hvor skal så jeg skaffe dig Hjælp fra? Fra Tærskelpladsen eller Vinpersen?"
- 28** Og Kongen spurgte hende: "Hvad fattes dig?" Da sagde hun: "Den Kvinde der sagde til mig: Hom med din Dreng, så fortærer vi ham i Dag; i Morgen vil vi så fortære min Dreng!"
- 29** Så kogte vi min breng og fortærede ham. Næste Dag sagde jeg til hende: Kom nu med din Dreng, at vi kan fortære ham! Men hun holdt Drengen skjult."
- 30** Da Kongen hørte Kvindens Ord, sønderrev han sine Klæder, som han stod der på Muren; og Folket så da, at han indenunder har Sæk på den bare Krop.
- 31** Og han sagde: "Gud ramme mig både med det ene og det andet, om Elisas, Sjafats Søns, Hoved skal blive siddende mellem Skuldrene på ham Dagen til Ende!"
- 32** Elisa sad imidlertid i sit Hus sammen med de Ældste; da sendte Kongen en Mand i Forvejen. Men før Sendebudet kom til ham, sagde han til de Ældste: "Ved I, at denne Mordersjæl har sendt en Mand herhen for at tage mit Hoved? Se, når Budet kommer, skal I lukke Døren og stemme jer imod den! Allerede hører jeg hans Herres trin bag ham."
- 33** Og medens han endnu talte med dem, kom Kongen ned til ham og sagde: "Se, hvilken Ulykke HERREN har bragt over os! Hvorfor skal jeg da bie længer på HERREN?"

KAPITEL 7

Men Elisa sagde: "Hør HERRENS Ord! Så siger HERREN: I Morgen ved denne Tid skal en Sea fint Hvedemel koste en Sekel og to Sea Byg ligeledes en Sekel i Samarias Port!"

2 Men Høvedsmanden, til hvis Arm Kongen støttede sig, svarede den Guds Mand og sagde: "Om så HERREN satte Vinduer på Himmelen, mon da sligt kunde ske?" Han sagde: "Med egne Øjne skal du få det at se, men ikke komme til at spise deraf!"

3 Imidlertid var der fire spedalske Mænd ved indgangen til Porten; de sagde til hverandre: "Hvorfor skal vi blive her, til vi dør?"

⁴ Dersom vi bestemmer os til at gå ind i Byen, dør vi der - der er jo Hungersnød i Byen - og bliver vi her, dør vi også! Kom derfor og lad os løbe over til Aramæernes Lejr! Lader de os leve, så bliver vi i Live, og slår de os ihjel, så dør vi!"

⁵ Så begav de sig i Mørkningen på Vej til Aramæernes Lejr; men da de kom til Udkanten af Aramæernes Lejr, var der ikke et Menneske at se.

⁶ HERREN havde nemlig ladet Aramæernes Lejr høre Larm at Vogne og Heste, Larm af en stor Hær, og de havde sagt til hverandre: "Se, Israels Konge har købt Hetiternes og Mizrajims Konger til at falde over os!"

⁷ Derfor havde de taget Flugten i Mørkningen og efterladt Lejren, som den stod, deres Telte, Heste og Æsler, og var flygtet for at redde Livet.

⁸ Da nu de spedalske havde nået Udkanten af Lejren, gik de ind i et af Teltene, spiste og drak og tog Sølv og Guld og klæder, som de gik hen og gemte; derpå kom de tilbage og gik ind i et andet Telt; også der tog de noget, som de gik hen og gemte.

⁹ Så sagde de til hverandre: "Det er ikke rigtigt, som vi bærer os ad! Denne Dag er et godt Budskabs Dag; tier vi stille og venter til Dag gry, pådrager vi os Skyld; lad os derfor gå hen og melde det i Kongens Palads!"

¹⁰ Så gik de hen og råbte til Byens Portvægtere og bragte dem den Melding: "Vi kom til Aramæernes Lejr, og der var ikke et Menneske at se eller høre, men vi fandt Hestene og Æslerne bundet og Teltene urørt!"

¹¹ Portvægterne råbte det ud, og man meldte det inde i Kongens Palads.

¹² Men Kongen stod op om Natten og sagde til sine Folk: "Jeg skal sige eder, hvad Aramæerne har for med os; de ved, at vi er udsultet, derfor har de forladt Lejren og skjult sig på Marken, i den Tanke at vi skal gå ud af Byen, så de kan fange os levende og trænge ind i Byen!"

¹³ Men en af Folkene svarede: - "Vi kan jo tage en fem Stykker af de Heste, der er tilbage her - det vil jo dog gå dem som alle de mange, der allerede var omkommet - og sende Folk derhen, så får vi se!"

¹⁴ De tog da to Spand Heste, og Kongen sendte Folk efter Aramæernes Hær og sagde: "Rid hen og se efter!"

¹⁵ Så drog de efter dem lige til Jordan og fandt hele Vejen fuld af Klæder og Våben, som Aramæerne havde kastet fra sig på deres hovedkulds Flugt. Derpå vendte Sendebudene tilbage og meldte det til Kongen.

¹⁶ Så drog Folket ud og plyndrede Aramæernes Lejr; og således kom en Sea fint Hvedemel til at koste en Sekel og to Sea Byg ligeledes en Sekel, som HERREN havde sagt.

¹⁷ Kongen havde overdraget Høvedsmanden, til hvis Arm han støttede sig, Tilsynet med Porten, men Folket trådte ham ned i Porten, så han døde, således som den Guds Mand havde sagt, dengang Kongen kom ned til ham.

¹⁸ Da den Guds Mand sagde til Kongen: "To Sea Byg skal koste en Sekel og en Sea fitnt Hvedemel ligeledes en Sekel i Morgen ved denne Tid i Samarias Port!"

¹⁹ da havde Høvedsmanden svaret ham: "Om så HERREN satte Vinduer på Himmelen, mon da sligt kunde ske?" Og den Guds Mand havde sagt: "Med egne Øjne skal du få det at se, men ikke komme til at spise deraf!"

²⁰ Således gik det ham; Folket trådte ham ned i Porten, så han døde.

KAPITEL 8

Elisa talte til den Kvinde, hvis Søn han havde kaldt til Live, og sagde: "Drag bort med dit Hus og slå dig ned som fremmed et eller andet Sted, thi HERREN har kaldt Hungersnøden hid; og den vil komme over Landet og vare syv År!"

² Da brød Kvinden op og gjorde, som den Guds Mand havde sagt, og drog med sit Hus hen og boede syv År som fremmed i Filisternes Land.

³ Men da der var gået syv År, vendte Kvinden tilbage fra Filisternes Land; Og hun gik hen og påkaldte Kongens Hjælp til at få sit Hus og sin Jord tilbage.

⁴ Kongen talte just med den Guds Mands Tjener Gehazi og sagde: "Fortæl mig om alle de storeGerninger, Elisa harudført!"

⁵ Og netop som han fortalte Kongen, hvorledes han havde kaldt den døde til Live, kom Kvinden, hvis Søn han havde kaldt til Live, og påkaldt Kongens Hjælp til at få sit Hus og sin Jord tilbage. Da sagde Gehazi: "Herre Konge, der er den Kvinde, og der er hendes Søn. som Elisa kaldte til Live!"

⁶ Kongen spurgte så Kvinden ud, og hun forfalte. Derpå gav Kongen hende en Hofmand med og sagde: "Sørg for, at hun får al sin Ejendom tilbage og alt, hvad hendes Jord har båret, siden den Dag hun forlod Landet!"

⁷ Siden begav Elisa sig til Damaskus, hvor Kong Benbadad af Aram lå syg. Da Kongen fik at vide, at den Guds Mand var på Vej derhen,

⁸ sagde han til Hazael: "Tag en Gave med, gå den Guds Mand i Møde og rådspørg HERREN gennem ham, om jeg kommer mig af min Sygdom!"

⁹ Da gik Hazael ham i Møde; han tog en Gave med af alskens Kostbarheder, som fandtes i Damaskus, fyrretyve Kamelladninger, og trådte frem for ham og sagde: "Din Søn Benhadad, Arams Konge sender mig til dig og lader spørge: Kommer jeg mig af min Sygdom?"

¹⁰ Elisa svarede: "Gå hen og sig ham: Du kommer dig!" Men HERREN har ladet mig skue, at han skal dø!"

¹¹ Og han stirrede stift frem for sig og var ude af sig selv af Rædsel. Så brast den Guds Mand i Gråd,

¹² og Hazael sagde: "Hvorfor græder min Herre?" Han svarede: "Fordi jeg ved, hvilke Ulykkkr du skal bringe over Israeliterne! Deres Fæstninger skal du stikke i Brand, deres unge Mænd skal du hugge ned med Sværdet, deres spæde Børn skal du knuse, og på deres frugtsommelige Kvinder skal du rive Livet op!"

¹³ Da sagde Hazael: "Hvad er din Træl, den Hund, at han skal kunne gøre slige store Ting!" Elisa svarede: "HERREN har ladet mig skue dig som Konge over Aram!"

¹⁴ Derpå forlod han Elisa og kom til sin Herre; og han spurgte ham: "Hvad sagde Elisa til dig?" Han svarede: "Han sagde: Du kommer dig!"

¹⁵ Men næste Dag tog han et Klæde, dyppede det i Vand og bredte det over Ansigtet på Kongen, og det blev hans Død. Og Hazael blev Konge i hans Sted.

¹⁶ I Akabs Søns, Kong Joram af Israels, femte Regeringsår blev Joram, Josafats Søn, Konge over Juda.

¹⁷ Han var to og tredive År gammel, da han blev Konge, og han herskede otte År i Jerusalem.

¹⁸ Han vandrede i Israels Kongers Spor ligesom Akabs Hus, thi han havde en Datter af Akab til Hustru, og han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne.

¹⁹ Dog vilde HERREN ikke tilintetgøre Juda for sin Tjener Davids Skyld efter det Løfte, han havde givet ham, at han altid skulde have en Lampe for hans Åsyn.

- ²⁰ I hans Dage rev Edomiterne sig løs fra Judas Overherredømme og valgte sig en Konge.
- ²¹ Da drog Joram over til Za'ir med alle sine Stridsvogne. Og han stod op om Natten, og sammen med Vognstyrerne slog han sig igennem Edoms Rækker, der havde omringet ham, hvorpå Folket flygtede tilbage hver til sit.
- ²² Således rev Edom sig løs fra Judas Overherredømme, og således er det den Dag i Dag. På samme Tid rev også Libna sig løs.
- ²³ Hvad der ellers er at fortælle om Joram, alt, hvad han udførte, står optegnet i Judas Kongers Krønike.
- ²⁴ Så lagde Joram sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Ahazja blev Konge i hans Sted.
- ²⁵ I Akabs Søns, Kong Joram af Israels, tolvte Regeringsår blev Ahazja, Jorams Søn, Konge over Juda.
- ²⁶ Ahazja var to og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede eet År i Jerusalem. Hans Moder hed Atalja og var Datter af Kong Omri af Israel.
- ²⁷ Han vandrede i Akabs Hus's Spor og gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom Akabs Hus, thi han var besvogret med Akabs Hus.
- ²⁸ Sammen med Joram, Akabs Søn, drog han i Krig mod Kong Hazael af Aram ved Ramot i Gilead. Men Aramæerne sårede Joram.
- ²⁹ Så vendte Kong Joram tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for de Sår, Aramæerne havde tilføjet ham ved Ramot, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram; og Jorams Søn, Kong Ahazja af Juda, drog ned for at se til Joram, Akabs Søn, i Jizre'el, fordi han lå syg.

KAPITEL 9

- P**rofeten Elisa kaldte en af Profetsønnerne til sig og sagde til ham: "Omgjord dine Lænder, tag denne Flaske Olie med og drag til Ramot i Gilead.
- ² Når du kommer derhen, opsøg så Jehu, Nimsjis Søn Josjafats Søn; gå hen og få ham til at stå op fra sine Fæller og før ham ind i det inderste Hammer;
- ³ tag så Olieflasken og gyd Olien ud over hans Hoved med de Ord: Så siger HERREN: Jeg salver dig til Konge over Israel! Derefter skal du lukke Døren op og flygte ufortøvet!"
- ⁴ Den unge Mand, Profetens Tjener, drog så til Ramot i Gilead;
- ⁵ og da han kom derhen, traf han Hærførerne siddende sammen. Han sagde da: "Jeg har et Ærinde til dig, Hærfører!" Jehu spurgte: "Til hvem af os?" Han svarede: "Til dig, Hærfører!"
- ⁶ Så rejste han sig og gik ind i Huset; der gød han Olien ud over hans Hoved og sagde til ham: "Så siger HERREN, Israels Gud: Jeg salver dig til Konge over HERRENS Folk, over Israel!
- ⁷ Du skal hugge din Herre Akabs Hus ned, så jeg får Hævn over Jesabel for mine Tjenere Profeternes og alle HERRENSjeneres Blod.
- ⁸ Hele Akabs Hus skal omkomme, jeg vil udrydde hvert mandligt Væsen, hver og en af Akabs Slægt i Israel;
- ⁹ jeg vil handle med Akabs Hus som med Jeroboams, Nebats Søns, og Ba'sjas, Ahijas Søns, Hus.
- ¹⁰ Og Jesabel skal Hundene æde på Jizre'els Mark, og ingen skal jorde hende!" Derpå

lukkede han Døren op og flygtede.

11 Da Jebu kom ud til sin Herres Folk, spurgte de ham: "Hvorledes står det til? Hvad vilde den gale Mand hos dig?" Han svarede: "I kender jo den Mand og hans Snak!"

12 Men de sagde: "Udflugter! Sig os det nu!" Da sagde han: "Således sagde han til mig: Så siger HERREN: Jeg salver dig til Konge over Israel!"

13 Øjeblikkelig tog de da hver sin Kappe og lagde under ham på selve Trappen, og de stødte i Hornet og udråbte Jehu til Konge.

14 Således stiftede Jehu, Nimsjis Søn Josjafats Søn, en Sammensværgelse mod Joram. Joram havde med hele Israel forsvaret Ramot i Gilead mod Kong Hazael af Aram;

15 men Kong Joram var vendt tilbage for i Jizre'el at søge Helbredelse for de Sår, Aramæerne havde tilføjet ham, da han kæmpede med Kong Hazael af Aram. Da sagde Jehu: "Vil I som jeg, så lad ikke en eneste slippe ud af Byen og bringe Bud til Jizre'el."

16 Derpå steg Jehu til Vogns og kørte til Jizre'el; thi der lå Joram syg, og Kong Ahazja af Juda var rejst ned for at se til ham.

17 Da Vægteren, som stod på Tårnet i Jizre'el, så Støvsken efter Jehu, sagde han: "Jeg ser en Støvske!" Da sagde Joram: "Tag en Rytter og send ham ud imod dem, for at han kan spørge, om de kommer med Fred!"

18 Så red Rytteren ham i Møde og sagde: "Således siger Kongen: Kommer du med Fred?" Jehu svarede: "Hvad vedkommer det dig, om det er med Fred? Omkring, følg mig!" Vægteren meldte: "Sendebudet har nået dem, men han kommer ikke tilbage!"

19 Så sendte han en anden Rytter ud; og da han var kommet hen til dem, sagde han: "Således siger Kongen: Kommer du med Fred?" Jehu svarede: "Hvad vedkommer det dig, om jeg kommer med Fred? Omkring, følg mig!"

20 Vægteren tældte: "Han har nået dem, men han kommer ikke tilbage. Og de har en Fart på, som var det Jebu, Nimsjis Søn, thi han farer af Sted som rasende."

21 Da sagde Joram: "Spænd for!" Og da der var spændt for, kørte Kong Joram af Israel og Kong Ahazja af Juda ud hver i sin Vogn. De kørte Jehu i Møde og traf ham ved Jizre'eliten Nabots Mark.

22 Da Joram fik Øje på Jehu, spurgte han: "Kommer du med Fred, Jehu?" Men han svarede: "Hvad! Skulde jeg komme med Fred, så længe det ikke har Ende med din Moder Jesabels Bolen og hendes mange Trolddomskunster!"

23 Da drejede Joram omkring og flygtede, idet han roabte til Ahazja: "Svig, Ahazja!"

24 Men Jehu greb sin Bue og skød Joram i Ryggen, så at Pilen gik igennem Hjertet, og han sank sammen i Vognen;

25 og Jehu sagde til sin Høvedsmand Bidkar: "Tag og kast ham hen på Jizre'eliten Nabots Mark, thi det rinder mig i Hu, hvorledes jeg og du kørte sammen bag efter hans Fader Akab, dengang HERREN fremsatte dette Udsagn imod ham:

26 Sandelig, Nabots og hans Sønners Blod så jeg i Går, lyder det fra HERREN, og jeg bringer Gengældelse over dig her på denne Mark, lyder det fra HERREN! Tag derfor og kast ham hen på Marken efter HERRENS Ord!"

27 Da Kong Ahazja at Juda så det, flygtede han ad Vejen til BetHagan; men Jehu satte efter ham og råbte: "Også ham!" Og i Gurpasset, i Nærheden af Jibleam, skød de ham ned i Vognen. Han undslap til Megiddo, men der døde han.

28 Hans Folk førte ham til Jerusalem og jordede ham i hans Grav hos hans Fædre i Davidsbyen.

29 I Akabs Søn Jorams ellefte Regeringsår blev Ahazja Konge over Juda.

30 Jehu kom nu til Jizre'el. Så snart Jesabel hørte det, sminkede hun sine Øjne og

smykkede sit Hoved og bøjede sig ud af Vinduet;

³¹ og da Jehu kørte ind igennem Porten, råbte hun: "Kommer du med Fred, Zimri Kongemorder?"

³² Men han så op til Vinduet og sagde: "Hvem holder med mig? Hvem?" Så var der et Par Hofmænd, som så ud efter ham,

³³ og han råbte: "Styrt hende ned!" Så styrtede de hende ned. og Blodet sprøjtede op på Muren og på Hestene, og de trådte hende ned.

³⁴ Derpå gik han ind og spiste og drak. Så sagde han: "Tag jer af hende, den forbandede, og jord hende, hun var jo dog en Kongedatter!"

³⁵ Men da de gik ud for at jorde hende, fandt de ikke andet af hende end Hjerneskillen, Fødderne og Hænderne.

³⁶ Og de kom tilbage og meldte ham det; da sagde han: "Det er det Ord, HERREN taledede ved sin Tjener Tisjbite Elias: På Jizre'els Mark skal Hundene æde Jesabels Legeme!

³⁷ og Jesabels Lig skal blive som Gødning på Ageren på Jizre'els Mark, så ingen kan sige: Dette er Jesabel!"

KAPITEL 10

Der var i Samaria halvfjerdsindstyve Sønner af Akab. Jehu skrev nu Breve og sendte dem til Samaria til Byens Øverster, de Ældste og Akabs Sønners Fosterfædre. Deri stod:

² "I har jo eders Herres Sønner hos eder og råder over Stridsvognene og Hestene, Fæstningerne og Våbenforrådene. Når nu dette Brev kommer eder i Hænde,

³ udvælg så den bedste og dygtigste af eders Herres Sønner, sæt ham på hans Faders Trone og kæmp for eders Herres Hus!"

⁴ Men de grebes af stor Forfærdelse og sagde: "Se, de to Konger kunde ikke stå sig imod ham, hvor skal vi så kunne det?"

⁵ Derfor sendte Paladsets og Byens øverste Befalingsmænd, de Ældste og Fosterfædrene det Bud til Jehu: "Vi er dine Trælle, og alt, hvad du kræver af os, vil vi gøre. Vi vil ikke gøre nogen til Konge; gør, hvad du finder for godt!"

⁶ Da skrev han et nyt Brev til dem, og der stod: "Dersom I holder med mig og vil høre mig, tag så eders Herres Sønners Hoveder og kom i Morgen ved denne Tid til mig i Jizre'el!" Kongesønnerne, halvfjerdsindstyve Mænd, var nemlig hos Byens Stormænd, som var deres Fosterfædre.

⁷ Da Brevet kom til dem, tog de Kongesønnerne og dræbte dem, halvfjerdsindstyve Mænd, lagde deres Hoveder i Kurve og sendte dem til Jehu i Jizre'el.

⁸ Da Budet kom og meldte: "Kongesønnernes Hoveder er bragt hid!" sagde han: "Læg dem i to Bunker foran Porten til i Morgen!"

⁹ Næste Morgen gik han ud, trådte frem og sagde til alt Folket: "I er uden Skyld; det er mig, der har stiftet en Sammensværgelse mod min Herre og dræbt ham - men hvem har dræbt alle disse?

¹⁰ Kend nu, at intet af det Ord, HERREN taledede mod Akabs Hus, var faldet til Jorden, men HERREN har gjort, hvad han taledede ved sin Tjener Elias!"

¹¹ Derpå lod Jehu alle dem, der var tilbage af Akabs Hus i Jizre'el, dræbe, alle hans Stormænd, Venner og Præster, så at ikke en eneste blev tilbage og slap bort.

¹² Så brød han op og drog ad Samaria til. Da han kom til Bet Eked-Haro'im ved Vejen,

¹³ mødte han Kong Ahazja af Judas Brødre. Han spurgte dem: "Hvem er I?" De svarede:

"Vi er Ahazjas Brødre, og vi drager herved for at hilse på Kongens og Kongemoderens Sønner."

¹⁴ Da sagde han: "Grib dem levende!" Så greb de dem levende, og han lod dem dræbe ved Bet Ekedes Brønd, to og fyrretyve Mænd; ikke een lod han blive tilbage.

¹⁵ Da han drog videre, traf han Jonadab, Rekabs Søn, der kom ham i Møde, og han hilste på ham og spurgte: "Er du af Hertet oprigtig mod mig som jeg mod dig?" Jonadab svarede: "Ja, jeg er!" Da sagde Jehu: "Så giv mig din Hånd!" Han gav ham da Hånden, og Jehu tog ham op til sig i Vognen

¹⁶ og sagde: "Følg mig og se min Nidkærhed for HERREN!" Og han tog ham med i Vognen,

¹⁷ Så drog han til Samaria og lod alle, der var tilbage af Akabs Slægt i Samaria, dræbe, så at den blev fuldstændig udryddet efter det Ord, HERREN havde talet til Elias.

¹⁸ Derefter kaldte Jehu hele Folket sammen og sagde til dem: "Akab dyrkede Ba'al lidt, Jehu vil dyrke ham mere!

¹⁹ Kald derfor alle Ba'als Profeter, alle, der dyrker ham, og alle hans Præster hid til mig, ikke een må udeblive, thi jeg har et stort Slagtoffer for til Ære for Ba'al; enhver, der udebliver, skal bøde med Livet!" Men det var en Fælde, Jehu stillede, for at udrydde Ba'alsdyrkerne.

²⁰ Derpå sagde Jehu: "Helliger en festlig Samling til Ære for Ba'al!" Og de udråbte en festlig Samling.

²¹ Og Jehu sendte Bud rundt i hele Israel, og alle Ba'alsdyrkerne uden Undtagelse indfandt sig; de begav sig til Ba'als Hus, og det blev fuldt fra Ende til anden.

²² Så sagde han til Opsynsman den over Klædekammeret: "Tag en Klædning frem til hver af Ba'als dyrkerne!" Og han tog Klædningerne frem til dem.

²³ Så gik Jehu og Jonadab, Rekabs Søn, ind i Ba'als Hus; og han sagde til Ba'alsdyrkeme: "Se nu godt efter; at der ikke her iblandt eder findes nogen, som dyrker HERREN, men kun Ba'alsdyrkere!"

²⁴ Derpå gik han ind for at ofre Slagtofre og Brændofre. Men Jehu havde opstillet firsindstyve Mand udenfor og sagt: "Den, der lader nogen af de Mænd undslippe, som jeg overgiver i eders Hænder, skal bøde Liv for Liv!"

²⁵ Da han så var færdig med at ofre Brændofferet, sagde han til Livvagten og Høvedsmændene: "Gå nu ind og hug dem ned! Ikke een må slippe bort!" Og de huggede dem ned med Sværdet, og Livvagten og Høvedsmændene slængte dem bort; så gik de ind i Ba'alhusets inderste Rum,

²⁶ bragte Ba'alhusets Asjerastøtte ud og opbrændte den;

²⁷ og de nedbrød Ba'als Stenstøtte, rev Ba'als Hus ned og gjorde det til Nødtørftssteder, og, de er der den Dag i Dag.

²⁸ Således udryddede Jehu Ba'al af Israel.

²⁹ Men fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til, Guldkalvene i Betel og Dan, veg Jehu ikke.

³⁰ Og HERREN sagde til Jehu: "Fordi du har handlet vel og gjort, hvad der er ret i mine Øjne, og handlet med Akabs Hus ganske efter mit Sind, skal dine Sønner sidde på Israels Trone indtil fjerde Led!"

³¹ Men Jehu tog ikke Vare på at følge HERRENS, Israels Guds, Lov af bele sit Hjerte; han veg ikke fra de Synder, Jeroboam havde forledt Israel til.

³² På den Tid begyndte HERREN at rive Stykker fra Israel, og Hazael slog Israel i alle dets Grænseegne,

³³ Øst for Jordan, hele Gilead, Gaditernes, Rubeniternes og Manassiternes Land fra Aroer ved Amonflodens Bred, både Gilead og Basan.

³⁴ Hvad der ellers er at fortælle om Jehu, alt, hvad han gjorde, og alle hans Heltegerninger, står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.

³⁵ Så lagde Jehu sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Samaria; og hans Søn Joahaz blev Konge i hans Sted.

³⁶ Den Tid, Jehu herskede over Israel, udgjorde otte og tyve År.

KAPITEL 11

Da Atalja, Ahazjas Moder, fik at vide, at hendes Søn var død, tog hun sig for at udrydde hele den kongelige Slægt.

² Men Kong Jorams Datter Josjeba, Ahazjas Søster, tog Ahazjas Søn Joas og fik ham hemmeligt af Vejen, så han ikke var imellem Kongesønnerne, der blev dræbt, og hun gemte ham og hans, Amme i Sengekammeret og holdt ham skjult for Atalja, så han ikke blev dræbt;

³ og han var i seks År skjult hos Josjebai HERRENS Hus, medens Atalja herskede i Landet.

⁴ Men i det syvende År lod Jojada Hundredførerne for Harernel og Livvagten hente ind til sig i HERRENS Hus; og efter at have sluttet Pagt med dem og taget dem i Ed i HERRENS Hus fremstillede han Kongesønnen for dem.

⁵ Derpå bød han dem og sagde: "Således skal I gøre: Den Tredje del af eder, der om Sabbaten rykker ind for at overtage Vagten i Kongens Palads,

⁶ og de to Afdelinger af eder, som har Vagten i Kongens Palads den ene Tredjedel ved Surporten, den anden ved Porten bag Livvagten

⁷ og som begge om Sabbaten rykker ud for at overtage Vagten i HERRENS Hus,

⁸ I skal alle med Våben i Hånd slutte Kreds om Kongen, og enhver, der nærmer sig Rækkerne, skal dræbes. Således skal I være om Kongen, når han går ud, og når han går ind!"

⁹ Hundredførerne gjorde alt hvad Præsten Jojada havde påbudt, idet de tog hver sine Folk, både dem, der rykkede ud, og dem, der ryk kede ind om Sabbaten, og kom til Præsten Jojada.

¹⁰ Og Præsten gav Hundredfø rerne Spydene og Skjoldene, som havde tilhørt Kong David og var i HERRENS Hus.

¹¹ Livvagten stillede sig, alle med Våben i Hånd, fra Templets Syd side til Nordsiden, hen til Alteret og derfra igen hen til Templet, rundt om Kongen.

¹² Så førte han Kongesønnen ud og satte Kronen og Armspangene på ham; derefter udråbte de ham til Konge og salvede ham; og de klappede i Hænderne og råbte: "Kongen leve!"

¹³ Da Atalja hørte Larmen af Folket, gik hun hen til Folket i HERRENS Hus,

¹⁴ og der så hun Kongen stå ved Søjlen, som Skik var, og Øversterne og Trompetblæserne ved Siden af, medens alt Folket fra Landet jublede og blæste i Trompeterne. Da sønderrev Atalja sine Klæder og råbte: "Forræderi, Forræderi!"

¹⁵ Men præsten Jojada bød Hundredførerne, Hærens Befalingsmænd: "Før hende uden for Forgårdene og hug enhver ned, der følger hende!" Præsten sagde nemlig: "Hun skal ikke dræbes i HERRENS Hus!"

- ¹⁶ Så greb de hende, og da hun ad Hesteindgangen var kommet til Kongens Palads, blev hun dræbt der.
- ¹⁷ Men Jojada sluttede Pagt mellem HERREN og Folket og Kongen om, at de skulde være HERRENS Folk, ligeledes mellem Kongen og Folket.
- ¹⁸ Og alt Folket fra Landet begav sig til Ba'als Hus og nedbrød det; Altrene og Billederne ødelagde de i Bund og Grund, og Ba'als Præst Mattan dræbte de foran Altrene. Derpå satte Præsten Vagtposter ved HERRENS Hus;
- ¹⁹ og han tog Hundredførerne, Karerne og Livvagten, desuden alt Folket fra Landet med sig, og de førte Kongen ned fra HERRENS Hus. gik igennem Livvagtens Port til Kongens Palads, og han satte sig på Kongetronen.
- ²⁰ Da glædede alt Folket fra Landet sig, og Byen holdt sig rolig. Men Atalja huggede de ned i Kongens Palads.
- ²¹ Joas var syv År gammel, da han blev Konge.

KAPITEL 12

I Jehus syvende Regeringsår blev Joas Konge, og han herskede fyrretyve År i Jerusalem. Hans Moder hed Zibja og var fra Be'ersjeba.

- ² Joas gjorde hele sit Liv, hvad der var ret i HERRENS Øjne, idet Præsten Jojada vejledede ham.
- ³ Hun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild på Højene.
- ⁴ Joas sagde til Præsterne: "Alle Penge, der indkommer i HERRENS Hus som Helliggaver, de Penge, det pålægges at udrede efter Vurdering - de Penge, Personer vurderes til - og alle Penge, man efter Hjertets Tilskyndelse bringer til HERRENS Hus,
- ⁵ skal Præsterne tage imod, hver af sine Kendinge, og for dem skal de istandsætte de brøstfældige Steder på Templet, alle brøstfældige Steder, som findes."
- ⁶ Men i Kong Joas's tre og tyvende Regeringsår havde Præsterne endnu ikke istandsat de brøstfældige Steder på Templet.
- ⁷ Da lod Kong Joas Præsten Jojada og de andre Præster kalde og sagde til dem: "Hvorfor istandsætter I ikke de brøstfældige Steder på Templet? Nu må I ikke mere tage mod Penge af eders Kendinge, men I skal afgive Pengene til Istandsættelse af de brøstfældige Steder på Templet!"
- ⁸ Og Præsterne gik ind på ikke mere at modtage Penge af Folket, mod at de blev fri for at istandsætte de brøstfældige Steder på Templet.
- ⁹ Præsten Jojada tog så en Kiste, borede Hul i Låget og satte den ved Stenstøtten til højre for Indgangen til HERRENS Hus, og der lagde Præsterne, der holdt Vagt ved Dørtærskelen, alle de Penge, der indkom i HERRENS Hus.
- ¹⁰ Og når de så, at der var mange Penge i Kisten, kom Kongens Skriver og Ypperstepræsten op og bandt Pengene, som fandtes i HERRENS Hus, sammen og talte dem.
- ¹¹ Derpå gav man de afvejede Penge til dem, der stod for Arbejdet, dem, der havde Tilsyn med HERRENS Hus, og de udbetalte dem til Tømmerne og Bygningsmændene, der arbejdede på HERRENS Hus,
- ¹² til Murerne og Stenhuggerne, eller brugte dem til Indkøb af Træ og tilhugne Sten til Istandsættelse af de brøstfældige Steder på HERRENS Hus og til at dække alle Udgifter ved Tempels Istandsættelse.

- ¹³ Derimod blev der for de Penge, der indkom i HERRENS Hus, hverken lavet Sølvfade eller Knive, Skåle, Trompeter eller nogen som helst anden Ting af Sølv eller Guld til HERRENS Hus;
- ¹⁴ men Pengene blev givet til dem, der stod for Arbejdet, og de brugte dem til Istandsættelsen af HERRENS Hus.
- ¹⁵ Og man holdt ikke Regnskab med de Mænd, hvem Pengene overlodes til Udbetaling til Arbejderne, men de handlede på Tro og Love.
- ¹⁶ Men Skyldoffer- og Syndofferpengene blev ikke bragt til HERRENS Hus; de tilfaldt Præsterne.
- ¹⁷ På den Tid drog Kong Hazael af Aram op og belejrede og indtog Gat. Da han truede med at drage mod Jerusalem,
- ¹⁸ tog Kong Joas af Juda alle de Helliggaver, som hans Fædre, Judas Konger Josafat, Joram og Ahazja havde helliget, sine egne Helliggaver og alt det Guld, der fandtes i Skatkamrene i HERRENS Hus og Kongens Palads, og sendte det til Kong Hazael af Aram. Så opgav han Angrebet på Jerusalem og drog bort.
- ¹⁹ Hvad der ellers er at fortælle om Joas, alt, hvad han udførte, står optegnet i Judas Kongers Krønike.
- ²⁰ Men Joas's Hoffolk rejste sig og stiftede en Sammensværgelse og dræbte ham, engang han gik ned til Millos Hus.
- ²¹ Det var hans Hoffolk Jozakar, Sjimats Søn, og Jozabad, Sjomers Søn, der slog ham ibjel. Og man jordede ham hos hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Amazjablev Konge i hans Sted.

KAPITEL 13

- ¹ Ahazjas Søns, Kong Joas af Judas, tre og tyvende Regeringsår blev Joahaz, Jehus Søn, Konge over Israel, og han herskede sytten År i Samaria.
- ² Han gjorde, hvad der var ondt i HERRNs Øjne, og vandrede i de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til; fra dem veg han ikke.
- ³ Da blussede HERRENS Vrede op mod Israel, og han gav dem til Stadighed i Kong Hazael af Arams og hans Søn Benhadads Hånd.
- ⁴ Men Joahaz bad HERREN om Nåde, og HERREN bønhørte ham, fordi han så Israels Trængsel; thi Arams Konge bragte Trængsel over dem;
- ⁵ og HERREN gav Israel en Befrier, som friede dem af Arams Hånd; så boede Israeliterne i deres Telte som før.
- ⁶ Dog veg de ikke fra de Synder, Jeroboams Hus havde forledt Israel til, men vandrede i dem; også Asjerastøtten blev stående i Samaria.
- ⁷ Thi Arams Konge levnede, ikke Joahaz flere Krigsfolk end halvtredsindstyve Ryttere, ti Stridsvogne og ti Tusinde Mand Fodfolk, men han tilintetgjorde dem og knuste dem til Støv.
- ⁸ Hvad der ellers er at fortælle om Joahaz, alt, hvad han udførte, og hans Heltegerninger står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.
- ⁹ Så lagde Joahaz sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham i Samaria; og hans Søn Joas blev Konge i hans Sted.
- ¹⁰ I Kong Joas af Judas syv og tredivte Regeringsår blev Joas. Joahaz's Søn, konge over Israel, og han herskede seksten År i Samaria.

- ¹¹ Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen af de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til, men vandrede i dem.
- ¹² Hvad der ellers er at fortælle om Joas, alt, hvad han udførte, og hans Heltegerninger, hvorledes han førte Krig med Kong Amazja af Juda, står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.
- ¹³ Så lagde Joas sig til Hvile hos sine Fædre; og Jeroboam satte sig på hans Trone. Joas blev jordet i Samaria hos Israels Konger.
- ¹⁴ Da Elisa blev ramt af den Sygdom, han døde af, kom Kong Joas af Israel ned til ham, bøjede sig grædende over ham og sagde: "Min Fader, min Fader, du Israels Vogne. og Ryttere!"
- ¹⁵ Men Elisa sagde til ham: "bring Bue og Pile!" Og han bragte ham Bue og Pile.
- ¹⁶ Da sagde han til Israels Konge: "Læg din Hånd på Buen!" Og da han gjorde det, lagde Elisa sine Hænder på Kongens
- ¹⁷ og sagde: "Luk Vinduet op mod Øst!" Og da han havde gjort det, sagde Elisa: "Skyd!" Og han skød. Da sagde Elisa: "En Sejrspil fra HERREN, en Sejrspil mod Aram! Du skal tilføje Aram et afgørende Nederlag ved Afek!"
- ¹⁸ Derpå sagde han: "Tag Pilene!" Og han tog dem. Da sagde han til Israels Konge: "Slå på Jorden!" Og han slog tre Gange, men holdt så op.
- ¹⁹ Da vrededes den Guds Mand på ham og sagde: "Du burde have slået fem-seks Gange, så skulde du have tilføjet Aram et afgørende Nederlag, men nu skal du kun slå Aram tre Gange!"
- ²⁰ Så døde Elisa, og de jordede ham. År efter År trængte moabitiske Strejfskarer ind i Landet;
- ²¹ og da nogle Israeliter engang fik Øje på en sådan Skare, netop som de var ved at jorde en Mand, kastede de Manden i Elisas Grav og løb deres Vej. Men da Manden kom i Berøring med Elisas Ben, blev han levende og rejste sig op.
- ²² Kong Hazael af Aram trængle Israel hårdt, så længe Joabaz levede.
- ²³ Men HERREN forbarmede sig og ynkedes over dem og vendte sig til dem på Grund af sin Pagt med Abraham, Isak og Jakob; han vilde ikke tilintetgøre dem og havde endnu ikke stødt dem bort fra sit Åsyn.
- ²⁴ Men da Kong Hazael af Aram døde, og hans Søn Benhadad blev Konge i hans Sted,
- ²⁵ tog Joas, Joahaz's Søn, de Byer tilbage fra Benhadad, Hazaels Søn, som han i Krigen havde frataget hans Fader Joahaz. Tre Gange slog Joas ham og tog de israelitiske Byer tilbage.

KAPITEL 14

I Joahaz' Søns, Kong Joas af Israel, andet Regeringsår blev Amazja, Joas's Søn, Konge over Juda.

- ² Han var fem og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede ni og tyve År i Jerusalem. Hans Moder hed Jehoaddan og var fra Jerusalem.
- ³ Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, om end ikke som hans Fader David; han handlede ganske som sin Fader Joas.
- ⁴ Hun forsvandt Offerhøjene ikke. men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild på Højene.
- ⁵ Da han havde sikret sig Magten, lod han dem af sine Folk dræbe, der havde dræbt hans

Fader Kongen;

⁶ men Mordernes Børn lod han ikke ihjelslå, i Henhold til hvad der står skrevet i Moses's Lovbog, hvor HERREN byder: "Fædre skal ikke lide Døden for Børns Skyld, og Børn skal ikke lide Døden for Fædres Skyld. Men enhver skal lide Døden for sin egen Synd."

⁷ Det var ham, der slog Edom i Saltdalen, 10.000 Mand, og indtog Sela, og han kaldte det Jokte'el, som det hedder den Dag i Dag.

⁸ Ved den Tid sendte Amazja Sendebud til Jebus Søn Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, og lod sige: "Kom, lad os se hinanden under Øjne!"

⁹ Men Kong Joas af Israel sendte Kong Amazja af Juda det Svar: "Tidselen på Libanon sendte engang det Bud til Cederen på Libanon: Giv min Søn din Datter til Ægte! Men Libanons vilde byr løb hen over Tidselen og trampede den ned.

¹⁰ Du har slået Edom, og det har gjort dig overmodig; lad dig nu nøje med den Ære og bliv, hvor du er! Hvorfor vil du udfordre Ulykken og udsætte både dig selv og Juda for Fald?"

¹¹ Men Amazja vilde intet høre. Så drog Kong Joas af Israel ud, og han og Kong Amazja af Juda så hinanden under Øjne ved Bet Sjemesj i Juda;

¹² Juda blev slået af Israel, og de flygtede hver til sit.

¹³ Men Kong Joas af Israel tog Ahazjas Søn Joas's Søn. Kong Amazja af Juda, til Fange ved BetSjemesj og førte ham til Jerusalem. Derpå nedrev han Jerusalems Mur på en Strækning af 400 Alen, fra Efraimsporten til Hjørneporten;

¹⁴ og han tog alt det Guld og Sølv og alle de Kar, der fandtes i HERRENS Hus og i Skatkammeret i Kongens Palads; desuden tog han Gidsler og vendte så tilbage til Samaria.

¹⁵ Hvad der ellers er at fortælle om Joas, alt, hvad han udførte, og alle hans Heltegerninger, og hvorledes han førte Krig med Kong Amazja af Juda, står jo optegoet i Israels Kongers Krønike.

¹⁶ Så lagde Joas sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Samaria hos Israels Konger; og hans Søn Jeroboam blev Konge i hans Sted.

¹⁷ Joas's Søn, Kong Amazja af Juda, levede endnu femten År, efter at Joahaz's Søn, Kong Joas af Israel, var død.

¹⁸ Hvad der ellers er at fortælle om Amazja, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

¹⁹ Da der stiftedes en Sammensværgelse mod ham i Jerusalem, flygtede han til Lakisj; men der blev sendt Folk efter ham til Lakisj, og de dræbte ham der.

²⁰ Så løftede man ham op på Heste, og han blev jordet i Jerusalem hos sine Fædre i Davidsbyen.

²¹ Hele Folket i Juda tog så Azarja, der dengang var seksten År gammel, og gjorde ham til Konge i hans Fader Amazjas Sted.

²² Det var ham, der befæstede Elat og atter forenede det med Juda, efter at Kongen havde lagt sig til Hvile hos sine Fædre.

²³ I Joas's Søns, Kong Amazja af Judas, femtende Regeringsår ble Jeroboam, Joas's Søn, Konge over Israel, og han herskede een og fyrretyve År i Samaria.

²⁴ Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen af de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til.

²⁵ Han tog Israels Landområde tilbage fra Egnen hen imod Hamat og til Arabasøen, efter det Ord, HERREN, Israels Gud, havde talet ved sin Tjener, Profeten Jonas, Amittajs Søn, fra Gat-Hefer.

²⁶ Thi HERREN havde set Israels bitre Kvide, hvorledes de reves bort alle som een, fordi

Israel ikke havde nogen Hjælper;

²⁷ og HERREN havde ikke talet om, at han vilde udslette Israels Navn under Himmelen, derfor frelste han dem ved Jeroboam, Joas's Søn.

²⁸ Hvad der ellers er at fortælle om Jeroboam, alt, hvad han udførte, og hans Heltegerninger, hvorledes han førte Krig, og hvorledes han tog Damaskus og Hamat til bage til Israel, står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.

²⁹ Så lagde Jeroboam sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Samaria hos Israels Konger; og hans Søn Zekarja blev Konge i hans Sted.

KAPITEL 15

I Kong Jeroboam af Israels syvogtyvende Regeringsår blev Azarja, Amazjas Søn, Konge over Juda.

² Han var seksten År gammel, da han blev Konge, og han herskede to og halvtredsindstyve År i Jerusalem. Hans Moder hed Jekolja og var fra Jerusalem.

³ Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader Amazja.

⁴ Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild på Højene,

⁵ Men HERREN ramte Kongen, så han blev spedalsk til sin Dødedag; og han fik Lov at blive boende i sit Hus, medens Kongens Søn Jotam rådede i Paladset og dømte Folket i Landet.

⁶ Hvad der ellers er at fortælle om Azarja, alt, hvad han udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

⁷ Så jagde han sig til Hvile hos sine Fædre, og man jordede ham hos hans Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Jotam blev Konge i hans Sted.

⁸ I Kong Azarja af Judas otte og tredivte Regeringsår blev Zekarja, Jeroboams Søn, Konge over Israel, og han herskede seks Måneder i Samaria.

⁹ Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom hans Fædre, og han veg ikke fra de Synder, Jeroboam Nebats Søn, havde forledt Israel til.

¹⁰ Men Sjallum, Jabesjs Søn, stiftede en Sammensværgelse mod ham, huggede ham ned og dræbte ham i Jibleam og blev Konge i hans Sted.

¹¹ Hvad der ellers er at fortælle om Zekarja, står optegnet i Israels Kongers Krønike.

¹² Således opfyldtes det Ord HERREN havde talet til Jehu, da han sagde: "Dine Sønner skal sidde på Israels Trone indtil fjerde Led." Således gik det.

¹³ I Kong Uzzija af Judas ni og tredivte Regeringsår blev Sjallum, Jabesjs Søn, Konge, og han herskede en Måned Tid i Samaria.

¹⁴ Da drog Menahem, Gadis Søn, op fra Tirza til Samaria, og der huggede han Sjallum, Jabesjs Søn, ned og dræbte ham og blev Konge i hans Sted.

¹⁵ Hvad der ellers er at fortælle om Sjallum og den Sammensværgelse, han stiftede, står optegnet i Israels Kongers Krønike.

¹⁶ Fra Tirza hærgede Menahem ved den Tid Tappua og alt, hvad der var deri, og hele dets Område, fordi de ikke havde åbnet Portene for ham; derfor hærgede han det og lod Livet rive op på alle frugtsommelige Kvinder der.

¹⁷ I Kong Azarja af Judas ni og tredivte Regeringsår blev Menahem, Gadis Søn, Konge over Israel, og han herskede ti År i Samaria.

¹⁸ Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra nogen af de Synder,

Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til. I hans Dage

19 faldt Kong Pul af Assyrien ind i Landet. Men Menahem gav Pul 1000 Talenter Sølv, for at han skulde støtte ham og sikre ham Magten;

20 Menahem inddrev disse Penge hos Israel, hos alle de velhavende, halvtredsindstyve Sekel Sølv hos hver, for at udbetale dem til Assyriekongen. Så vendte Assyriekongen hjem og blev ikke længer der i Landet.

21 Hvad der ellers er at fortælle om Menahem, alt, hvad han udførte, står jo optegnet i Israels Kongers Krønike.

22 Så lagde Menahem sig til Hvile hos sine Fædre, og hans Søn Pekaja blev Konge i hans Sted.

23 I Kong Azarja af Judas halvtredsindstyvende Regeringsår blev Pekaja, Menahems Søn, Konge over Israel, og han herskede to År i Samaria.

24 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til.

25 Men hans Høvedsmand Peka, Remaljas Søn, stiftede en Sammensværgelse mod ham, og fulgt af halvtredsindstyve gileaditiske Mænd huggede han ham ned i Samada i Kongeborgen..., og efter at have dræbt ham blev han Konge i hans Sted.

26 Hvad der ellers er at fortælle om Pekaja, alt, hvad han udførte, står optegnet i Israels Kongers Krønike.

27 I Kong Azarja af Judas to og halvtredsindstyvende Regeringsår blev Peka, Remaljas Søn, Konge over Israel, og han herskede tyve År i Samaria.

28 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og veg ikke fra de Synder, Jeroboam, Nebats Søn, havde forledt Israel til.

29 I Kong Peka af Israels Dage kom Assyriekongen Tiglat-Pileser og indtog Ijjon, Abel-Bet-Ma'aka, Ianaa, Kedesj, Hazor, Gilead og Galilæa, hele Naftalis Land, og førte Indbyggerne bort til Assyrien.

30 Men Hosea, Elas' Søn, stiftede en Sammensværgelse mod Peka, Remaljas Søn, huggede ham ned og dræbte ham; og han blev Konge i hans Sted i Jotams, Uzzijas Søns, tyvende Regeringsår.

31 Hvad der ellers er at fortælle om Peka, alt, hvad han udførte, står optegnet i Israels Kongers Krønike.

32 I Remaljas Søns, Kong Peka af Israels, andet Regeringsår blev Jotam, Azarjas Søn, Konge over Juda.

33 Han var fem og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede seksten År i Jerusalem. Hans Moder hed Jerusja og var en Datter af Zadok.

34 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader Uzzija.

35 Kun forsvandt Offerhøjene ikke, men Folket blev ved med at ofre og tænde Offerild på Højene. Det var ham, der lod Øvreporten i HERRENS Hus opføre.

36 Hvad der ellers er at fortælle om Jotam, alt, hvad han udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

37 På den Tid begyndte HERREN at lade Kong Rezin af Aram og Peka, Remaljas Søn, angribe Juda.

38 Så lagde Jotam sig til Hvile hos sine Fædre, og han blev jordet hos sine Fædre i sin Fader Davids By; og hans Søn Akaz blev Konge i hans Sted.

KAPITEL 16

1 Pekas, Remaljas Søns, syttende Regeringsår blev Akaz, Jotams Søn, Konge over Juda.

2 Akaz var tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede seksten År i Jerusalem. Han gjorde ikke, hvad der var ret i HERREN hans Guds Øjne, som hans Fader David,

3 men vandrede i Israels Kongers Spor. Ja, han lod endog sin Søn gå igennem Ilden efter de Folks vederstyggelige Skik, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne.

4 Han ofrede og tændte Offerild på Offerhøjene og de høje Steder og under alle grønne Træer.

5 På den Tid drog Kong Aezin af Aram og Remaljas Søn, Kong Peka af Israel, op for at angribe Jerusalem; og de indesluttede Akaz, men var ikke stærke nok til at angribe.

6 Ved den Lejlighed tog Edoms Konge; Elat tilbage til Edom; og efter at han havde jaget Judæerne ud af Elat, kom Edomiterne og bosatte sig der, og de bor der den Dag i Dag.

7 Men Akaz sendte Sendebud til Assyrrerkongen Tiglat-Pileser og lod sige: "Jeg er din Træl og din Søn! Kom op og frels mig fra Arams og Israels Konger, som angriber mig!"

8 Tillige tog Akaz det Sølv og Guld, der fandtes i HERRENS Hus og Skat Kammeret i Kongens Palads, og sendte det som Gave til Assyrrerkongen.

9 Assyrrerkongen opfyldte hans Ønske og drog op mod Damaskus og indtog det; Indbyggerne førte han bort til Kir, og Rezin lod han dræbe.

10 Da Kong Akaz var draget op til Damaskus for at mødes med Assyrrerkongen Tiglat-Pileser, så han Alteret i Damaskus, og Kong Akaz sendte Alterets Mål og en Tegning af det i alle Enkeltheder til Præsten Urija.

11 Og Præsten Urija byggede Alteret; i nøje Overensstemmelse med den Vejledning, Kong Akaz havde sendt fra Damaskus, udførte Præsten Urija det, før Kong Akaz kom hjem fra Damaskus.

12 Da Kongen kom hjem fra Damaskus og så Alteret, trådte han hen og steg op derpå;

13 og han ofrede sit Brændoffer og Afgrødeoffer, udgød sit Drikoffer og sprængte Blodet af sine Takofre på Alteret.

14 Men Kobberalteret, der stod for HERRENS Åsyn, fjernede han fra dets Plads foran Templet mellem Alteret og HERRENS Hus og flyttede det hen til Nordsiden af Alteret.

15 Derpå bød Kong Akaz Præsten Urija: "På det store Alter skal du ofre Morgenbrændofrene og Aftenaafgrødeofrene, Kongens Brændofre og Afgrødeofre og Brændofrene fra alt Landets Folk såvel som deres Afgrødeofre og Drikofre og sprænge alt Blodet fra Brændofrene og Slagtofrene derpå. Hvad der skal gøres ved Kobberalteret, vil jeg tænke over."

16 Og Præsten Urija gjorde ganske som Kong Akaz bød.

17 Fremdeles lod Kong Aka Mellemstykkerne bryde af Stellene og Bækkenerne tage ned af dem; ligeledes lod han Havet løfte ned fra Kobberokserne, som har det, og opstille på Stenfliser;

18 den overdækkede Sabbatsgang, man havde bygget i Templet, og den kongelige Indgang udenfor lod han fjerne fra HERRENS Hus for Assyrrerkongens Skyld.

19 Hvad der ellers er at fortælle om Akaz, alt, hvad han udførte. står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

20 Så lagde Akaz sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet hos sine Fædre i Davidsbyen; og hans Søn Ezekias blev Konge i hans Sted.

KAPITEL 17

- 1** Kong Akaz af Judas tolvte Regeringsår blev Hosea, Elas Søn, Konge i Samaria over Israel, og han herskede ni År.
- 2** Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, dog ikke som de Konger i Israel, der var før ham.
- 3** Mod ham drog Assyryerkongen Salmanassar op, og Hosea underkastede sig og svarede ham Skat.
- 4** Men siden opdagede Assyryerkongen, at Hosea var ved at stifte en Sammensværgelse, idet han sendte Sendebud til Kong So af Ægypten og ikke mere svarede Assyryerkongen den årlige Skat. Så berøvede Assyryerkongen ham Friheden og lod ham kaste i Fængsel.
- 5** Assyryerkongen drog op og besatte hele Landet; han rykkede frem mod Samaria og belejrede det i tre År;
- 6** og i Hoseas niende Regeringsår indtog Assyryerkongen Samaria, bortførte Israel til Assyrien og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor, Gozans Flod, og i Mediens Byer.
- 7** Således gik det, fordi Israeliterne syndede mod HERREN deres Gud, der havde ført dem op fra Ægypten og udfriet dem af Ægypterkongen Faraos Hånd, og fordi de frygtede andre Guder;
- 8** de fulgte de Folkeslags Skikke, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne, og de Kongers Skik, som Israel havde indsat;
- 9** og Israeliterne udtænkte utilbørlige Ting mod HERREN deres Gud og byggede sig Offerhøje i alle deres Byer, lige fra Vagttårnene til de befæstede Byer;
- 10** de rejste sig Stenstøtter og Asjerastøtter på alle høje Steder og under alle grønne Træer
- 11** og tændte Offerild der på alle Høje ligesom de Folkeslag, HERREN havde ført bort foran dem, og øvede onde Ting, så at de krænkede HERREN;
- 12** de dyrkede Afgudsbillederne, skønt HERREN havde sagt: "Det må I ikke gøre!"
- 13** Og HERREN advarede Israel og Juda ved alle sine Profeter, alle Seerne, og sagde: "Vend om fra eders onde Færd og hold mine Bud og Anordninger i nøje Overensstemmelse med den Lov, jeg pålagde eders Fædre og kundgjorde eder ved mine Tjenere Profeterne!"
- 14** Men de vilde ikke høre; de gjorde sig halsstarrige som deres Fædre, der ikke stolede på HERREN deres Gud;
- 15** de lod hånt om hans Anordninger og den Pagt, han havde sluttet med deres Fædre, og om de Vidnesbyrd, han havde givet dem, og de holdt sig til Tomhed, så de blev til Tomhed, og efterlignede Folkeslagene rundt om dem, skønt HERREN havde pålagt dem ikke at gøre som de;
- 16** de sagde sig løs fra HERREN deres Guds Bud og lavede sig støbte Billeder, to Tyrekalve; de lavede sig også Asjerastøtter, tilbad hele Himmels Hær og dyrkede Ba'al;
- 17** de lod deres Sønner og Døtre gå igennem Ilden, drev Spådomskunster og Sandsigeri og solgte sig til at gøre, hvad der er ondt i HERRENS Øjne, så de krænkede ham.
- 18** Derfor blev HERREN såre fortørnet på Israel og drev dem bort fra sit Åsyn, så der ikke blev andet end Judas Stamme tilbage.
- 19** Men heller ikke Juda holdt HERREN deres Guds Bud, men fulgte de Skikke, Israel havde indført.
- 20** Derfor forkastede HERREN hele Israels Slægt, ydmygede dem, ga dem til Pris for Røvere og stødte dem til sidst bort fra sit Åsyn.
- 21** Thi da Israel havde revet sig løs fra Davids Hus og gjort Jeroboam, Nebats Søn, til

Konge, drog denne Israel bort fra HERREN og forledte dem til en stor Synd;

²² og Israeliterne vandrede i alle de Synder, Jeroboam havde begået, og veg ikke derfra,
²³ så at HERREN til sidst drev Israel bort fra sit Åsyn, som han havde sagt ved alle sine Tjenere Profeterne; og Israel måtte vandre bort fra sit Land til Assyrien, hvor det er den Dag i Dag.

²⁴ Derefter lod Assyrierkongen Folk fra Babel, Kuta, Avva, Hamat og Sefarvajim komme og bosætte sig i Samarias Byer i Stedet for Israeliterne; og de tog Samaria i Besiddelse og bosatte sig i Byerne.

²⁵ Men den første Tid de boede der, frygtede de ikke HERREN; derfor sendte HERREN Løver iblandt dem, som dræbte dem.

²⁶ Da sendte de Assyrierkongen det Bud: "De Folk, du førte bort fra deres Hjem og lod bosætte sig i Samarias Byer, ved ikke, hvorledes Landets Gud skal dyrkes; derfor har han sendt Løver imod dem, og de dræber dem, fordi de ikke ved, hvorledes Landets Gud skal dyrkes!"

²⁷ Og Assyrierkongen bød: "Lad en af de Præster, jeg førte bort derfra, drage derhen, lad ham drage hen og bosætte sig der og lære dem, hvorledes Landets Gud skal dyrkes!"

²⁸ Så kom en af de Præster, de havde ført bort fra Samaria, og bosatte sig i Betel, og han lærte dem, hvorledes de skulde frygte HERREN.

²⁹ Men hvert Folk gav sig til at lave sig sin egen Gud og stillede ham op i Offerhusene på Højene, som Samaritanerne havde opført, hvert Folk i sin By, hvor de havde bosat sig;

³⁰ Folkene fra Babel lavede Sukkot-Benot, Folkene fra Kuta Nergal, Folkene fra Hamat Asjima,

³¹ Avvijiterne Nibhaz og Tartak, og Sefarviterne brændte deres Børn til Ære for Adrammelek og Anammelek, Sefarvajims Guder.

³² Men de frygtede også HERREN og indsatte Folk at deres egen Midte til Præstr ved Offerhøjene, og disse ofrede for dem i Offerhusene på Højene.

³³ De frygte de HERREN, men dyrkede også deres egne Guder på de Folkeslags Vis, de var ført bort fra.

³⁴ Endnu den Dag i Dag følger de deres gamle Skikke. De frygtede ikke HERREN og handlede ikke efter de Anordninger og Lovbud, de havde fået, eller efter den Lov og det Bud, HERREN havde givet Jakobs Sønner, han, hvem han gav Navnet Israel.

³⁵ Og HERREN havde sluttet en Pagt med dem og givet dem det Bud: "I må ikke frygte andre Guder eller tilbede dem, ikke dyrke dem eller ofre til dem;

³⁶ men HERREN, som førte eder ud af Ægypten med vældig Kraft og udstrakt Arm, ham skal I frygte, ham skal I tilbede, og til ham skal I ofre!

³⁷ De Anordninger og Lovbud, den Lov og det Bud, han har opskrevet for eder, skal I omhyggeligt holde til alle Tider, og I må ikke frygte andre Guder!

³⁸ Den Pagt, han har sluttet med eder, må I ikke glemme, og I må ikke frygte andre Guder;

³⁹ men HERREN eders Gud skal I frygte, så vil han fri eder af alle eders Fjenders Hånd!"

⁴⁰ Dog vilde de ikke høre, men blev ved at handle som før.

⁴¹ Således frygtede disse Folkeslag HERREN, men dyrkede tillige deres udskårne Billeder; og deres Børn og Børnebørn gør endnu den Dag i Dag som deres Fædre.

KAPITEL 18

1 Elas Søns, Kong Hosea af Israels, tredje Regeringsår blev Ezekias, Akaz's Søn, Konge over Juda.

2 Han var fem og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede ni og tyve År i Jerusalem. Hans Moder hed Abi og var en Datter af Zekarja.

3 Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader David.

4 Han skaffede Offerhøjene bort, sønderbrød Stenstøtterne, omhuggede Asjerastøtten og knuste Kobberslangen, som Moses havde lavet; thi indtil den Tid havde Israeliterne tændt Offerild for den, og man kaldte den Nehusjtan.

5 Til HERREN, Israels Gud, satte han sin Lid, og hverken før eller siden fandtes hans Lige blandt alle Judas Konger.

6 Han holdt fast ved HERREN og veg ikke fra ham, og han overholdt de Bud, HERREN havde givet Moses.

7 Og HERREN var med ham; i alt, hvad han tog sig for, havde han Lykken med sig. Han gjorde Oprør mod Assyrekongen og vilde ikke stå under ham.

8 Han slog Filisterne lige til Gaza og dets Omegn, både Vagttårnene og de befæstede Byer.

9 I Kong Ezekias's fjerde, Elas Søns, Kong Hosea af Israels, syvende Regeringsår, drog Assyrer kongen Salmanassar op mod Sa maria, belejrede

10 og indtog det. Efter tre Års Forløb, i Ezekias's sjette, Kong Hosea af Israels niende Regeringsår, blev Samaria indtaget.

11 Og Assyrekongen førte Israel i Landflygtighed til Assyrien og lod dem bosætte sig i Hala, ved Habor, Gozans Flod, og i Mediens Byer,

12 til Straf for at de ikke havde adlydt HERREN deres Guds Røst, men overtrådt hans Pagt, alt hvad HERRENS Tjener Moses havde påbudt; de hørte ikke derpå og gjorde ikke derefter.

13 I Kong Ezekias's fjortende Regeringsår drog Assyrekongen Sankerib op mod alle Judas befæstede Byer og indtog dem.

14 Da sendte Kong Ezekias af Juda Bud til Assyrekongen i Lakisj og lod sige: "Jeg har forbrudt mig; drag bort fra mig igen! Hvad du pålægger mig, vil jeg tage på mig!" Da pålagde Assyrekongen Kong Ezekias af Juda at udrede 300 Talenter Sølv og 300 talenter Guld;

15 og Ezekias udleverede alt det Sølv, der var i HERRENS Hus og i Skatkamrene i Kongens Palads.

16 Ved den Lejlighed plyndrede Ezekias Dørene i HERRENS Helligdom og Pillerne for det Guld, han selv havde overtrukket dem med, og udleverede det til Assyrekongen.

17 Assyrekongen sendte så Tartan, Rabsaris og Rabsjake med en anselig Styrke fra Lakisj til Kong Ezekias i Jerusalem, og de drog op og kom til Jerusalem og gjorde Holdt ved Øvredammens Vandledning, ved Vejen til Blegepladsen.

18 Da de krævede at få Kongen i Tale, gik Paladsøversten Eljakim, Hilakias Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn, ud til dem.

19 Rabsjake sagde til dem: "Sig til Ezekias: Således siger Storkongen, Assyrekongen: Hvad er det for en Fortrøstning, du hengiver dig til?

20 Du mener vel, at et blot og bart Ord er det samme som Plan og Styrke i Krig? Og til hvem sætter du egentlig din Lid, siden du gør Oprør imod mig?

21 Se nu, du sætter din Lid til Ægypten, denne brudte Rørkæp, som river Sår i Hånden på den, der støtter sig til den! Thi således går det alle dem, der sætter deres Lid til Farao,

Ægyptens Konge.

²² Men vil I sige til mig: Det er HERREN vor Gud, vi sætter vor Lid til! er det så ikke ham, hvis Offerhøje og Altre Ezekias skaffede bort, da han sagde til Juda og Jerusalem: Foran dette Alter, i Jerusalem skal I tilbede!

²³ Og nu, indgå et Væddemål med min Herre, Assyrekongen: Jeg giver dig to Gange tusind Heste, hvis du kan stille Ryttere til dem!

²⁴ Hvorledes vil du afslå et Angreb af en eneste Statholder, en af min Herres ringeste Tjenere? Og du sætter din Lid til Ægypten, til Vogne og Heste?

²⁵ Mon det desuden er uden HERRENS Vilje, at jeg er draget op mod dette Sted for at ødelægge det? Det var HERREN selv, der sagde til mig: Drag op mod dette Land og ødelæg det!"

²⁶ Men Eljakim, Hilkijas Søn, Sjebna og Joa sagde til Rabsjake: "Tal dog Aramaisk til dine Trælle, det forstår vi godt; tal ikke Judæisk til os, medens Folkene på Muren hører på det!"

²⁷ Men Habsjake svarede dem: "Er det til din Herre og dig, min Herre har sendt mig med disse Ord? Er det ikke til de Mænd, der sidder på Muren hos eder og æder deres eget Skarn og drikker deres eget Vand!"

²⁸ Og Rabsjake trådte hen og råbte med høj Røst på Judæisk: "Hør Storkongens, Assyrekongens, Ord!

²⁹ Således siger Kongen: Lad ikke Ezekias vildlede eder, thi han er ikke i Stand til at frelse eder af min Hånd!

³⁰ Og lad ikke Ezekias forlede eder til at sætte eders Lid til HERREN, når han siger: HERREN skal sikkert frelse os, og denne By skal ikke overgives i Assyrekongens Hånd!

³¹ Hør ikke på Ezekias; thi således - siger Assyrekongen: Vil I slutte Fred med mig og overgive eder til mig, så skal enhver af eder spise af sin Vinstok og sit Figentræ og drikke af sin Brønd,

³² indtil jeg kommer og tager eder med til et Land, der ligner eders, et Land med Korn og Most, et Land med Brød og Vingårde, et Land med Oliventræer og Honning; så skal I leve og ikke dø. Hør derfor ikke på Ezekias, når han vil forføre eder og siger: HERREN vil frelse os!

³³ Mon nogen af Folkeslagenes Guder har kunnet frelse sit Land af Assyrekongens Hånd?

³⁴ Hvor er Hamats og Arpads Guder, hvor er Sefarvajims, Henas og Ivvas Guder? Hvor er Landet Samarias Guder? Mon de frelste Samaria af min Hånd?

³⁵ Hvor er der blandt alle Landes Guder nogen, der har frelst sit Land af min Hånd? Mon da HERREN skulde kunne frelse Jerusalem?"

³⁶ Men de tav og svarede ham ikke et Ord, thi Kongens Bud lød på, at de ikke måtte svare ham.

³⁷ Derpå gik Paladsøverstens Eljakim, Hilkijas Søn, Statsskriveren Sjebna og Kansleren Joa, Asafs Søn, med sønderrevne Klæder til Ezekias og meddelte ham, hvad Rabsjake havde sagt.

KAPITEL 19

Da Kong Ezekias hørte det, sønderrev han sine Klæder, hyllede sig i Sæk og gik ind i HERRENS Hus.

² Og han sendte Paladsøverstens Eljakim og Statsskriveren Sjebna og Præsternes Ældste, hyllet i Sæk, til Profeten Esajas, Amoz's Søn,

³ for at sig til ham: "Ezekias lader sige: En Nødens, Tugtelsens og Forsmædelsens Dag er denne dag, thi Barnet er ved at fødes, men der er ikke Kraft til at bringe det til Verden!

⁴ Dog vil HERREN din Gud måske høre alt, hvad Rabsjake har sagt, han, som er sendt af sin Herre, Assyrrerkongen, for at håne den levende Gud, og måske vil han straffe ham for de Ord, som HERREN din Gud har hørt - gå derfor i Forbøn for den Rest, der endnu er tilbage!"

⁵ Da Kong Ezekias's Folk kom til Esajas,

⁶ sagde han til dem: "Således skal I svare eders Herre: Så siger HERREN: Frygt ikke for de Ord, du har hørt, som Assyrrerkongens Trælle har hånet mig med!

⁷ Se, jeg vil indgive ham en Ånd, og han skal få en Tidende at høre, så han vender tilbage til sit Land, og i hans eget Land vil jeg fælde ham med Sværdet!"

⁸ Rabsjake vendte så tilbage og traf Assyrrerkongen i Færd med at belejre Libna; thi han havde hørt, at Kongen var brudt op fra Lakisj.

⁹ Så fik han Underretning om, at Kong Tirhaka af Ætiopien var rykket ud for at angribe ham, og han sendte atter Sendebud til Ezekias og sagde:

¹⁰ "Således skal I sige til Kong Ezekias af Juda: Lad ikke din Gud, som du slår din Lid til, vildlede dig med at sige, at Jerusalem ikke skal gives i Assyrrerkongens Hånd!

¹¹ Du har jo dog hørt, hvad Assyrrerkongerne har gjort ved alle Lande, hvorledes de har lagt Band på dem - og du skulde kunne undslippe!

¹² De Folk, mine Fædre tilintetgjorde, Gozan, Haran, Rezef og Folkene fra Eden i Telassar, har deres Guder kunnet frelse dem?

¹³ Hvor er Kongen af Hamat, Kongen af Arpad eller Kongen af La'ir, Sefarvajim, Hena og Ivva?"

¹⁴ Da Ezekias havde modtaget Brevet af Sendebudenes Hånd og læst det, gik han op i HERRENS Hus og bredte det ud for HERRENS Åsyn.

¹⁵ Derpå bad Ezekias den Bøn for HERRENS Åsyn: "HERRE, Israels Gud, du, som troner over heruberne, du alene er Gud over alle Jordens Riger; du har gjort Himmelen og Jorden!

¹⁶ Bøj nu dit Øre, HERRE, og lyt, åbn dine Øjne, HERRE, og se! Læg Mærke til de Ord, Sankerib har sendt hid for at spotte den levende Gud!

¹⁷ Det er sandt, HERRE, at Assyrrerkongerne har tilintetgjort de Folk og deres Lande

¹⁸ og kastet deres Guder i Ilden; men de er ikke Guder, kun Menneskehænders Værk af Træ eller Sten, derfor kunde de ødelægge dem.

¹⁹ Men frels os nu, HERRE vor Gud, af hans Hånd, så alle Jordens Riger kan kende, at du, HERRE, alene er Gud!"

²⁰ Så sendte Esajas, Amoz's Søn, Bud til Ezekias og lod sige: "Så siger HERREN, Israels Gud: Din Bøn angående Assyrrerkongen Sankerib har jeg hørt!"

²¹ Således lyder det Ord, HERREN talede imod ham: Hun håner, hun spotter dig, Jomfruen, Zions Datter, Jerusalems Datter ryster på Hovedet ad dig!

²² Hvem har du hånet og smædet, mod hvem har du løftet din Røst? Mod Israels Hellige løftet i Hovmod du Blikket!

²³ Ved dine Sendebud håned du HERREN og sagde: "Med mine talløse Vogne besteg jeg Bjergenes Højder, Libanons afsides Egne; jeg fælded dets Cedres Højskov, dets ædle Cypresser, trængte frem til dets øverste Raststed, dets Havers Skove.

²⁴ Fremmed Vand grov jeg ud, og jeg drak det, tørskoet skred jeg over Ægyptens Strømme!"

- ²⁵ Har du ej hørt det? For længst kom det op i min Tanke, jeg lagde det fordum til Rette, nu lod jeg det ske, og du gjorde murstærke Byer til øde Stenhobe,
- ²⁶ mens Folkene grebes i Afmagt af Skræk og Skam, blev som Græsset på Marken, det spirende Grønne, som Græs på Tage, som Mark for Østenvinden. Jeg ser, når du rejser
- ²⁷ og sætter dig, ved, når du går og kommer.
- ²⁸ Fordi du raser imod mig, din Trods er mig kommet for Øre, lægger jeg Ring i din Næse og Bidsel i Munden og fører dig bort ad Vejen, du kom!
- ²⁹ Og dette skal være dig Tegnet: I År skal man spise, hvad der såed sig selv, og Året derpå, hvad der skyder af Rode, tredje År skal man så oghøste, plante Vin og nyde dens Frugt.
- ³⁰ Den bjærgede Rest af Judas Hus slår atter Rødder forneden og bærer sin Frugt foroven; thi fra Jerusalem udgår en Rest, en Levning fra Zions Bjerg.
- ³¹ HERRENS Nidkærlighed virker dette.
- ³² Derfor, så siger HERREN om Assyriekongen: I Byen her skal han ej komme ind, ej sende en Pil herind, ej nærme sig den med Skjolde eller opkaste Vold imod dem;
- ³³ ad Vejen, han kom, skal han gå igen, i Byen her skal han ej komme ind så lyder det fra HERREN.
- ³⁴ Jeg værner og frelser denne By for min og min Tjener Davids Skyld!
- ³⁵ Samme Nat gik HERRENS Engel ud og ihjelslog i Assyriernes Lejr 185000 Mand; og se, næste Morgen tidlig lå de alle døde.
- ³⁶ Da brød Assyriekongen Sankerib op, vendte hjem og blev siden i Nineve.
- ³⁷ Men da han engang tilbød i sin Gud Nisroks Hus, slog Adrammelek og Sarezer ham ihjel med deres Sværd, hvorefter de flygtede til Ararats Land; og hans Søn Asarhaddon blev Konge i hans Sted.

KAPITEL 20

- V**ed den Tid blev Ezekias dødssyg. Da kom Profeten Esajas, Amoz's Søn, til ham og sagde: "Så siger HERREN: Beskik dit Hus, thi du skal dø og ikke leve!"
- ² Da vendte han Ansigtet om mod Væggen og bad således til HERREN:
- ³ "Ak, HERRE, kom dog i Hu, hvorledes jeg har vandret for dit Åsyn i Oprigtighed og med helt Hjerter og gjort, hvad der er godt i dine Øjne!" Og Ezekias græd højt.
- ⁴ Men Esajas var endnu ikke ude af den mellemste Forgård, før HERRENS Ord kom til ham således:
- ⁵ "Vend tilbage og sig til Ezekias, mit Folks Fyrste: Så siger HERREN, din Fader Davids Gud: Jeg har hørt din Bøn, jeg har set dine Tårer! Se, jeg vil helbrede dig; i Overmorgen kan du gå op i HERRENS Hus;
- ⁶ og jeg vil lægge femten År til dit Liv og udfri dig og denne By af Assyriekongens Hånd og værne om denne By for min og min Tjener Davids Skyld!"
- ⁷ Derpå sagde Esajas: "Kom med et Figenplaster!" Og da de kom med Plasteret og lagde det på det syge Sted, blev han rask.
- ⁸ Men Ezekias sagde til Esajas: "Hvad er Tegnet på, at HERREN vil helbrede mig, så jeg i Overmorgen kan gå op i HERRENS Hus?"
- ⁹ Da svarede Esajas: "Dette skal være dig Tegnet fra HERREN på, at HERREN vil udføre, hvad han har sagt: Skal Skyggen gå ti Streger frem eller ti Streger tilbage?"
- ¹⁰ Ezekias sagde: "Skyggen kan let strække sig ti Streger frem nej, lad den gå ti Streger

tilbage!"

11 Da råbte Profeten Esajas til HERREN; og han lod Skyggen på Akaz's Solur gå ti Streger tilbage.

12 Ved den Tid sendte Bal'adans Søn, Kong Merodak-Bal'adan af Babel, Brev og Gave til Ezekias, da han hørte, at Ezekias havde været syg.

13 Og Ezekias glædede sig over deres Komme og viste dem hele Huset, hvor han havde sine Skatte, Sølvet og Guldets, Røgelsestofferne, den fine Olie, hele sit Våbenoplag og alt, hvad der var i hans Skatkamre; der var ikke den Ting i hans Hus og hele hans Rige, som Ezekias ikke viste dem.

14 Da kom Profeten Esajas til Kong Ezekias og sagde til ham: "Hvad sagde disse Mænd, og hvorfra kom de til dig?" Ezekias svarede: "De kom fra et fjernt Land, fra Babel!"

15 Da spurgte han: "Hvad fik de at se i dit Hus?" Ezekias svarede: "Alf, hvad der er i mit Hus, så de; der er ikke den Ting i mine Skatkamre, jeg ikke viste dem!"

16 Da sagde Esajas til Ezekias: "Hør HERRENS Ord!"

17 Se, Dage skal komme, da alt, hvad der er i dit Hus, og hvad dine Fædre har samlet indtil denne Dag, skal bringes til Babel og intet lades tilbage, siger HERREN!

18 Og af dine Sønner, der nedstammer fra dig, og som du avler, skal nogle tages og gøres til Hofmænd i Babels Konges Palads!"

19 Men Ezekias sagde til Esajas: "Det Ord fra HERREN, du har kundgjort, er godt!" Thi han tænkte: "Så bliver der da Fred og Tryghed, så længe jeg lever!"

20 Hvad der ellers er at fortælle om Ezekias og hans Heltegerninger, og hvorledes han anlagde Vanddammen og Vandledningen og ledede Vandet ind i Byen, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

21 Så lagde Ezekias sig til Hvile hos sine Fædre; og hans Søn Manasse blev Konge i hans Sted.

KAPITEL 21

Manasse var tolv År gammel, da han blev Konge, og han herskede fem og halvtredsindstyve År i Jerusalem. Hans Moder hed Hefziba.

2 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, og efterlignede de Folkeslags Vederstyggeligheder, som HERREN havde drevet bort foran Israeliterne.

3 Han byggede atter de Offerhøje, som hans Fader Ezekias havde ødelagt, rejste Altre for Ba'al, lavede en Asjerastøtte, ligesom Kong Akab af Israel havde gjort, og tilbad og dyrkede hele Himmels Hær.

4 Og han byggede Altre i HERRENS Hus, om hvilket HERREN havde sagt: "I Jerusalem vil jeg stedfæste mit Navn."

5 Og han byggede Altre for hele Himmels Hær i begge HERRENS Hus's Forgårde.

6 Han lod sin Søn gå igennem Ilden, drev Trolddom og tog Varsler og ansatte Dødemanere og Sandsigere; han gjorde meget, som var ondt i HERRENS Øjne, og krænkede ham.

7 Den Asjerastøtte, han lod lave, opstillede han i det Hus, om hvilket HERREN havde sagt til David og hans Søn Salomo: "I dette Hus og i Jerusalem, som jeg har udvalgt af alle Israels Stammer, vil jeg stedfæste mit Navn til evig Tid;

8 og jeg vil ikke mere lade Israel vandre bort fra det Land, jeg gav deres Fædre, dog kun på det Vilkår, at de omhyggeligt overholder alt, hvad jeg har pålagt dem, hele den Lov, min

Tjener Moses gav dem."

⁹ Men de vilde ikke høre, og Manasse forførte dem til at handle værre end de Folkeslag, HERREN havde udryddet foran Israeliterne.

¹⁰ Da talede HERREN ved sine Tjenere Profeterne således:

¹¹ "Efterdi Kong Manasse af Juda har øvet disse Vederstyggeligheder, ja øvet Ting, som er værre end alt, hvad Amoriterne, der var før ham, øvede, og tillige ved sine Afgudsbilleder har forledt Juda til Synd,

¹² derfor, så siger HERREN, Israels Gud: Se, jeg bringer Ulykke over Jerusalem og Juda, så det skal ringe for Ørene på enhver, der hører derom!

¹³ Jeg vil trække samme Målesnor over Jerusalem som over Samaria og bruge samme Lod som ved Akabs Hus; jeg vil afviske Jerusalem, som man afvisker et Fad og vender det om;

¹⁴ jeg forstøder, hvad der er tilbage af min Ejendom, og giver dem i deres Fjenders Hånd, og de skal blive til Rov og Bytte for alle deres Fjender,

¹⁵ fordi de gjorde, hvad der var ondt i mine Øjne, og krænkede mig, lige fra den Dag deres Fædre drog ud af Ægypten og indtil i Dag!"

¹⁶ Desuden udgød Manasse uskyldigt Blod i store Måder, så han fyldte Jerusalem dermed til Randen, for ikke at tale om den Synd; han begik ved at forlede Juda til Synd, så de gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne.

¹⁷ Hvad der ellers er at fortælle om Manasse, alt, hvad han udførte, og den Synd, han begik, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

¹⁸ Så lagde Manasse sig til Hvile hos sine Fædre og blev jordet i Haven ved sit Hus, i Uzzas Have; og hans Søn Amon blev Konge i hans Sted.

¹⁹ Amon var to og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede to År i Jerusalem. Hans Moder hed Mesjullemet og var en Datter af Haruz fra Jotba.

²⁰ Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ligesom hans Fader Manasse;

²¹ han vandrede nøje i sin Faders Spor og dyrkede Afgudsbillederne, som hans Fader havde dyrket, og tilbad dem;

²² han forlod HERREN, sine Fædres Gud, og vandrede ikke på HERRENS Vej.

²³ Amons Folk sammensvor sig imod ham og dræbte Kongen i hans

²⁴ men Folket fra Landet dræbte alle dem, der havde sammensvoret sig imod Kong Amon, og gjorde hans Søn Josias til Konge i hans Sted.

²⁵ Hvad der ellers er at fortælle om Amon, og hvad han udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

²⁶ Man jordede ham i hans Faders Grav i Uzzas Have; og hans Søn Josias blev Konge i hans Sted.

KAPITEL 22

Josias var otte År gammel, da han blev Konge, og han herskede een og trediven År i Jerusalem. Hans Moder hed Jedida og var en Datter af Adaja fra Bozkat.

² Han gjorde, hvad der var ret i HERRENS Øjne, og vandrede nøje i sin Fader Davids Spor uden at vige til højre eller venstre.

³ I Kong Josias's attende Regeringsår sendte Kongen Statsskriveren Sjafan, en Søn af Mesjullams Søn Azalja, til HERRENS Hus og sagde:

⁴ "Gå op til Ypperstepræsten Hilkija og lad ham tage de Penge frem, der er indkommet i

HERRENS Hus, og som Dørvogterne har samlet ind hos Folket,

⁵ for af man kan give Pengene til dem, der står for Arbejdet, dem, der har Tilsyn med HERRENS Hus; de skal så give dem til Arbejderne i HERRENS Hus til Istandsættelse af de brøstfældige Steder på Templet,

⁶ til Tømrerne, Bygningsmændene og Murerne, og til Indkøb af Træ og tilhugne Sten til Templets Istandsættelse.

⁷ Bog skal der ikke holdes Regnskab med dem over de Penge, der overlades dem, men de skal handle på Tro og Love."

⁸ Da sagde Ypperstepræsten Hilkija til Statsskriveren Sjafan: "Jeg har fundet Lovbogen i HERRENS Hus!" Og Hilkija gav Sjafan Bogen, og han læste den.

⁹ Derpå begav Statsskriveren Sjafan sig til Kongen og aflagde Beretning for ham og sagde: "Dine Trælle har taget de Penge frem, der fandtes i Templet, og givet dem til dem, der står for Arbejdet, dem, der har Tilsyn med HERRENS Hus."

¹⁰ Derpå gav Statsskriveren Sjafan Kongen den Meddelelse: "Præsten Hilkija gav mig en Bog!" Og Sjafan læste den for Kongen.

¹¹ Men da Kongen hørte, hvad der stod i Lovbogen, sønderrev han sine Klæder;

¹² og Kongen bød Præsten Hilkija, Ahikam, Sjafans Søn, Akbor, Mikas Søn, Statsskriveren Sjafan og Kongens Tjener Asaja:

¹³ "Gå hen og rådspørg på mine og Folkets og hele Judas Vegne HERREN om Indholdet af denne Bog, der er fundet; thi stor er Vreden, der er blusset op hos HERREN imod os, fordi vore Fædre ikke har adlydt Ordene i denne Bog og ikke har handlet nøje efter, hvad der står skrevet deri."

¹⁴ Præsten Hilkija, Ahikam, Akbor, Sjafan og Asaja gik da hen og talte med Profetinden Hulda, som var gift med Sjallum, Opsynsmanden over Tøjet, en Søn af Harhas's Søn Tikva, og som boede i Jerusalem i den nye Bydel.

¹⁵ Hun sagde til dem: "Så siger HERREN, Israels Gud: Sig til den Mand, der sendte eder til mig:

¹⁶ Så siger HERREN: Se, jeg vil bringe Ulykke over dette Sted og dets Indbyggere, alt, hvad der står i den Bog, Judas Konge har læst,

¹⁷ til Straf for at de har forladt mig og tændt Offerild for andre Guder, så at de krænkede mig med alt deres Hænders Værk, og min Vrede vil blusse op mod dette Sted uden at slukkes!

¹⁸ Men til Judas Konge, der sendte eder for at rådspørge HERREN, skal I sige således: Så siger HERREN, Israels Gud: De Ord, du har hørt, står fast;

¹⁹ men efterdi dit Hjerte bøjede sig og du ydmygede dig for HERREN, da du hørte, hvad jeg har talet mod dette Sted og dets Indbyggere, at de skal blive til Rædsel og Forbandelse, og efterdi du sønderrev dine Klæder og græd for mit Åsyn, så har også jeg hørt dig, lyder det fra HERREN!

²⁰ Og jeg vil lade dig samles til dine Fædre, og du skal samles til dem i Fred i din Grav, uden at dine Øjne får al den Ulykke at se, som jeg vil bringe over dette Sted." Det Svar bragte de Kongen.

KAPITEL 23

Da sendte Kongen Bud og lod alle Judas og Jerusalems Ældste kalde sammen hos sig.

² Derpå gik Kongen op i HERRENS Hus, fulgt af alle Judas Mænd og alle Jerusalems Indbyggere, Præsterne, Profeterne og hele Folket, små og store, og han forelæste dem

alt, hvad der stod i Pagtsbogen, som var fundet i HERRENS Hus.

³ Så tog Kongen Plads ved Søjlen og sluttede Pagt for HERRENS Åsyn om, at de skulde holde sig til HERREN og holde hans Bud, Vidnesbyrd og Anordninger af hele deres Hjerter og hele deres Sjæle, for at han kunde opfylde denne Pagts Ord, således som de var skrevet i denne Bog. Og alt Folket indgik Pagten.

⁴ Derpå bød Kongen Ypperstepræsten Hilkija og Andenpræsten og Dørvogterne at bringe alle de Ting, der var lavet til Ba'al, Asjera og hele Himmels Hær, ud af HERRENS Helligdom, og han lod dem opbrænde uden for Jerusalem på Markerne ved Hedron, og Asken lod han bringe til Betel.

⁵ Og han afsatte Afgudspræsterne, som Judas Konger havde indsat, og som havde tændt Offerild på Højene i Judas Byer og Jerusalems Omegn, ligeledes dem, som havde tændt Offerild for Ba'al og for Solen, Månen, Stjernebillederne og hele Himmels Hær.

⁶ Og han lod Asjerastøtten bringe fra HERRENS Hus uden for Jerusalem til Kedrons Dal og opbrænde der, og han lod den knuse til Støv og Støvet kaste hen, hvor Småfolk havde deres Grave.

⁷ Han lod Mandsskøgnernes Kamre i HERRENS Hus rive ned, dem i hvilke Kvinderne vævede Kjortler til Asjera.

⁸ Han lod alle Præsterne hente fra Judas Byer og vanhelligede Offer: højene, hvor Præsterne havde tændt offerild, fra Geba til Be'er-sjeba. Og han lod Portofferhøjen rive ned, som var ved Indgangen til Byoversten Jehosjuas Port til venstre, når man går ind ad Byporten.

⁹ Dog fik Præsterne ved Højene ikke Adgang til HERRENS Alter i Jerusalem, men de måtte spise usyret Brød blandt deres Brødre.

¹⁰ Han vanhelligede Ildstedet i Hinnoms Søns Dal, så at ingen mere kunde lade sin Søn eller Datter gå igennem Ilden for Molok.

¹¹ Han fjernede de Heste, Judas Konger havde opstillet for Solen ved Indgangen til HERRENS Hus hen imod Hofmanden Netan Me'leks Kammer i Parvarim, og Solens Vogne lod han opbrænde.

¹² Altrene, som Judas Konger havde rejst på Taget (Akaz's Tagbygning), og Altrene, som Manasse havde rejst i begge Forgårdene til HERRENS Hus, lod Kongen nedbryde og knuse på Stedet, og Støvet lod han kaste, hen i Kedrons Dal.

¹³ Og Offerhøjene østen for Jerusalem på Sydsiden af Fordærvsens Bjerg, som Kong Salomo af Israel havde bygget for Astarte; Zidonierne væmmelige Gud, Kemosj, Moabiternes væmmelige Gud, og Milkom, Ammoniternes vederstyggelige Gud, vanhelligede Kongen.

¹⁴ Han lod Stenstøtterne nedbryde og Asjerastøtterne omhugge og Pladsen fylde med Menneskeknogler.

¹⁵ Også Alteret i Betel, den Offerhøj, som Jeroboam, Nebats Søn havde rejst han der forledte Israel til Synd, også det Alter tillige med Offerhøjen lod han nedbryde; Stenene lod han nedrive og knuse til Støv, og Asjerastøtten lod han opbrænde.

¹⁶ Da Josias vendte sig om og fik Øje på Gravene på Bjerget, sendte han Folk hen og lod dem tage Benene ud af Gravene og opbrænde dem på Alteret for, at vanhellige det efter HERRENS Ord, som den Guds Mand udråbte, da han kundgjorde disse Ting,

¹⁷ Så sagde han: "Hvad er det for et Gravmæle, jeg ser der?" Byens Folk svarede ham: "Det er den Guds Mands Grav, der kom fra Juda og kundgjorde det, du nu har gjort med Alteret i Betel."

¹⁸ Da sagde han: "Lad ham ligge i Ro, ingen må flytte hans Ben!" Så lod de både hans og

Profeten fra Samarias Ben fred.

19 Også alle Offerhusene på Højene i Samarias Byer, som Israels Konger havde opført for at krænke HERREN, lod Josias fjerne, og han handlede med dem ganske som han havde gjort i Betel;

20 og han lod alle Højenes Præster, som var der ved Altrene, dræbe, og han opbrændte Menneskeknogler på Altrene. Så vendte han tilbage til Jerusalem.

21 Derefter gav Kongen alt Folket, den Befaling: "Hold Påske for HERREN eders Gud, som der er foreskrevet her i Pagtsbogen!"

22 Thi slig en Påske var ikke nogen Sinde blevet holdt i Israels og Judas Kongers Tid, ikke siden Dommerne dømte Israel;

23 men først i Kong Josias's attende Regeringsår blev en sådan Påske fejret for HERREN i Jerusalem.

24 Også Dødemanerne og Sandsigerne, Husguderne, Afgudsbillederne og alle de væmmelige Guder, der var at se i Judas Land og Jerusalem, udryddede Josias for at opfylde Lovens Ord, der stod skrevet i den Bog, Præsten Hilkija havde fundet i HERRENS Hus.

25 Der havde ikke før været nogen Konge, der som han af hele sit Hjerte og hele sin Sjæl og al sin Kraft omvendte sig til HERREN og fulgte hele Mose Lov; og heller ikke efter ham opstod hans Lige.

26 Alligevel lagde HERRENS mægtige Vredesglød sig ikke, thi hans Vrede var blusset op mod Juda over alle de Krænkelser, Manasse havde tilføjet ham.

27 Og HERREN sagde: "Også Juda vil jeg fjerne fra mit Åsyn, ligesom jeg fjernede Israel, og jeg vil forkaste Jerusalem, denne min udvalgte By, og det Hus, om hvilket jeg har sagt: Mit Navn skal være der!"

28 Hvad der ellers er at fortælle om Josias, alt, hvad han udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

29 I hans Dage drog Ægypterkongen Parao Neko op til Eufratfloden imod Assyriekongen. Kong Josias rykkede imod ham, men Neko fældede ham ved Megiddo, straks han så ham.

30 Og hans Folk førte ham død bort fra Megiddo, bragte ham til Jerusalem og jordede ham i hans Grav. Men Folket fra Landet tog Joahaz, Josias's Søn, og salvede og hyldede ham til Bonge i hans Faders Sted.

31 Joahaz var tre og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede tre Måneder i Jerusalem. Hans Moder hed Hamutal og var en Datter af Jirmeja fra, Libna.

32 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som hans Fædre.

33 Men Farao Neko lod ham fængsle i Ribla i Hamats Land og gjorde dermed Ende på hans Herredømme i Jerusalem og lagde en Skat af hundrede Talenter Sølv og ti Talenter Guld på Landet.

34 Derpå gjorde Farao Neko Eljakim, Josias's Søn, til Konge i hans Fader Josias's Sted, og han ændrede hans Navn til Jojakim; Joahaz derimod tog han med til Ægypten, og der døde han.

35 Sølvet og Guldet udredede Jojakim til Farao; men for at kunne udrede Pengene efter Faraos Befaling satte han Landet i Skat; efter som hver især var sat i Skat, inddrev han Sølvet og Guldet for at give Farao Neko det.

36 Jojakim var fem og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede elleve År i Jerusalem. Hans Moder hed Zebida og var en Datter af Pedaja fra Ruma.

37 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som hans Fædre.

KAPITEL 24

1 Hans Dage drog Kong Nebukadnezar af Babel op, og Jojakim underkastede sig ham; men efter tre Års Forløb faldt han fra ham igen.

2 Da sendte HERREN kaldæiske, aramaiske, moabitiske og ammonitiske Strejfskarer imod ham; dem sendte han ind i Juda for at ødelægge det efter det Ord, HERREN havde talt ved sine Tjenere Profeterne.

3 Det skyldtes ene og alene HERRENS Vrede, at Juda blev drevet bort fra HERRENS Åsyn; det var for Manasses Synders Skyld, for alt det, han havde gjort,

4 også for det uskyldige Blods Skyld, som han havde udgydt så meget af, at han havde fyldt Jerusalem dermed; det vilde HERREN ikke tilgive.

5 Hvad der ellers er at fortælle om Jojakim, alt, hvad han udførte, står jo optegnet i Judas Kongers Krønike.

6 Så lagde Jojakim sig til Hvile hos sine Fædre; og hans Søn Jojakin blev Kooge i hans Sted.

7 Men Ægypterkongen drog ikke mere ud af sit Land, thi Babels Konge havde taget alt, hvad der tilhørte Ægypterkongen fra Ægyptens Bæk til Eufratfloden.

8 Jojakin var atten År gammel, da han blev Konge, og han herskede tre Måneder i Jerusålem. Hans Moder hed Nehusjta og var en Datter af Elnatan fra Jerusalem.

9 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som hans Fader.

10 På den Tid drog Kong Nebukadnezar af Babels Folk op mod Jerusalem, og Byen blev belejret.

11 Kong Nebukadnezar af Babel kom til Jerusalem, medens hans Folk belejrede det.

12 Da overgav Kong Jojakin af Juda sig med sin Modet, sine Tjenere, Øverster og Hoffolk til Babels Konge, og han tog imod ham; det var i Kongen af Babels ottende Regeringsår.

13 Og som HERREN havde forudsagt, førte han alle Skattene i HERRENS Hus og Kongens Palads bort og brød Guldet af alle de Ting, Kong Salomo af Israel havde ladet lave i HERRENS Helligdom.

14 Og han førte hele Jerusalem, alle Øversterne og de velhavende, 10.000 i Tal, bort som Fanger, ligeledes Grovsmede og Låsesmede, så der ikke blev andre tilbage end de fattigste af Folket fra Landet.

15 Så førte han Jojakin som Fange til Babel, også Kongens Moder og Hustruer, hans Hoffolk og alle de højtstående i Landet førte han som Fanger fra Jerusalem til Babel;

16 fremdeles alle de velbavende, 7000 i Tal, Grovsmedene og Låsesmedene, 1800 i Tal, alle øvede Krigere - dem førte Babels Konge som Fanger til Babel.

17 Men i Jojakins Sted gjorde Babels Konge hans Farbroder Mattanja til Konge, og han ændrede hans Navn til Zedekias.

18 Zedekias var een og tyve År gammel, da han blev Konge, og han herskede elleve År i Jerusalem. Hans Moder hed Hamital og var en Datter af Jirmeja fra Libna.

19 Han gjorde, hvad der var ondt i HERRENS Øjne, ganske som Jojakim.

20 Thi for HERRENS Vredes Skyld timedes dette Jerusalem og Juda, og til sidst stødte han dem bort fra sit Åsyn. Og Zedekias faldt fra Babels Konge.

KAPITEL 25

1 hans niende Regeringsår på den tiende Dag i den tiende Måned drog Kong Nebukadnezar af Babel da med hele sin Hær mod Jerusalem og belejrede det, og de byggede Belejringstårne imod det rundt omkring;

2 og Belejringen varede til Kong Zedekias's ellefte Regeringsår.

3 På den niende Dag i den fjerde Måned blev Hungersnøden hård i Byen, og Folket fra Landet havde ikke Brød.

4 Da blev Byens Mur gennembrudt. Kongen og alle Krigsfolkene flygtede om Natten gennem Porten mellem de to Mure ved Kongens Have, medens Kaldæerne holdt Byen omringet, og han tog Vejen ad Arabalavningen til.

5 Men Kaldæernes Hær satte efter Kongen og indhentede ham på Jerikosletten, efter at hele hans Hær var blevet splittet til alle Sider.

6 Så greb de Kongen og bragte ham op til Ribla til Babels Konge, der fældede Dommen over ham.

7 Hans Sønner lod han henrette i hans Påsyn, og på Zedekias selv lod han Øjnene stikke ud; derpå lod han ham lægge i Kobberlænker, og således førte de ham til Babel.

8 På den syvende Dag i den femte Måned, det var Babels Konge Nebukadnezars nittende Regeringsår, kom Nebuzaradan, Øversten for Livvagten, Babels Konges Tjener, til Jerusalem.

9 Han satte Ild på HERRENS Hus og Kongens Palads og alle Husene i Jerusalem; på alle Stormændenes Huse satte han Ild;

10 og Murene om Jerusalem nedbrød alle Kaldæernes Folk, som Øversten for Livvagten havde med sig.

11 De sidste Folk, som var tilbage i Byen, og Overløberne, der var gået over til Babels Konge, og, de sidste Håndværkere førte Nebuzaradan, Øversten for Livvagten, bort.

12 Men nogle af de fattigste af Folket fra Landet lod Øversten for Livvagten blive tilbage som Vingårdsmænd og Agerdyrkere.

13 Kobbersøjlerne i HERRENS Hus, Stellene og Kobberhavet i HERRENS Hus slog Kaldæerne i Stykker og førte Kobberet til Babel.

14 Karrene, Skovlene, Hnivene, Kanderne og alle Kobbersagerne, som brugtes ved Tjenesten, røvede de;

15 også Panderne og Skålene, alt, hvad der helt var af Guld eller Sølv, røvede Øversten for Livvagten.

16 De to Søjler, Havet og Stellene, som Salomo havde ladet lave til HERRENS Hus - Kobberet i alle disse Ting var ikke til at veje.

17 Atten Alen høj var den ene Søjle, og der var et Søjlehoved af Kobber oven på den, tre Alen højt, og rundt om Søjlehovederne var der Fletværk og Granatæbler, alt af Kobber; og på samme Måde var det med den anden Søjle.

18 Øversten for Livvagten tog Ypperstepræsten Seraja, Andenpræsten Zefanja og de tre Dørvogtere;

19 og fra Byen tog han en Hofmand, der havde Opsyn med Krigs folket, og fem Mænd, der hørte til Kongens nærmeste Omgivelser, og som endnu fandtes i Byen, desuden Hærførerens Skriver, der udskrev Folket fra Landet til Krigstjeneste, og dertil tresindstyve Mænd af Folket fra Landet, der fandtes i Byen,

20 dem tog Øversten for Livvagten Nebuzaradan og førte til Babels Konge i Ribla;

21 og Babels Konge lod dem dræbe i Ribla i Hamats Land. Så førtes Juda i Landflygtighed fra sit Land.

- ²² Over de Folk, der blev tilbage i Judas Land, dem, Babels Konge Nebukadnezar lod blive tilbage, satte han Gedalja, Ahikams Søn, Sjafans Sønnesøn.
- ²³ Da nu alle Hærførerne med deres Folk hørte, at Babels Konge havde indsat Gedalja, kom de til ham i Mizpa, Jisjmael, Netanjas Søn, Johanan, Bareas Søn, Seraja, Tanhumets Søn fra Netofa, og Ja'azanja, Ma'akatitens Søn, tillige med deres Folk.
- ²⁴ Og Gedalja besvor dem og deres Folk og sagde: "Frygt ikke for Kaldæerne! Bliv i Landet og underkast eder Babels Konge, så vil det gå eder vel!"
- ²⁵ Men i den syvende Måned kom Jisjmael, Netanjas Søn, Elisjamas Sønnesø, en Mand af kongelig Byrd, med ti Mænd og slog Gedalja ihjel tillige med de Judæere og Kaldæere, der var hos ham i Mizpa.
- ²⁶ Da brød hele Folket, store og små, og Hærførerne op og drog til Ægypten; thi de frygtede for Kaldæerne.
- ²⁷ I det syv og tredivte År efter Kong Jojakin af Judas Bortførelse på den syv og tyvende Dag i den tolvte Måned tog Babels Konge Evil-Merodak, der i det År kom på Tronen, Kong Jojakin af Juda til Nåde og førte ham ud af Fængselet.
- ²⁸ Han talte ham venligt til og gav ham Sæde oven for de Konger, der var hos ham i Babel.
- ²⁹ Jojakin aflagde sin Fangedragt og spiste daglig hos ham, så længe han levede.
- ³⁰ Han fik sit daglige Underhold af Kongen, hver Dag hvad han behøvede for den Dag, så længe han levede.

For other languages please go to www.wordproject.org